

Arrest

nr. 248 881 van 10 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat G. JORDENS die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 5 november 2019.

1.2. Op 8 juli en 6 juli 2020 worden eerste verzoeker, respectievelijk tweede verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 27 augustus 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van beide verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing in zake B.S.A., eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Olaya Herrera. U bent op 25 maart 1979 geboren in Olaya Herrera in het departement Nariño te Colombia. U bent van religie een Evangelisch christen. U woonde vanaf uw geboorte tot uw negende in Satinga te Olaya Herrera waarna u met uw gezin verhuisde naar de wijk San Luiz in Buenaventura. In 2007 besloot u om samen met uw gezin San Luiz te verlaten nadat er een bom ontplofte tegenover uw woning. Ook de toegenomen onveiligheid in de wijk als gevolg van een toename van het aantal gewelddadige confrontaties tussen de paramilitairen, de guerrilla en de politie in de wijk lagen aan de basis van jullie besluit om de wijk te verlaten. Uw gezin vestigde zich elders in de stad, in een wijk genaamd Ciudadela Nueva. In 2008 begon u te werken als motor-taxi chauffeur. In 2013 leerde u uw (ondertussen voormalige) partner E.V.C.(CG 19/25753, O.V. 8.942.227) kennen.

U heeft een dochter, L. D. (°29.12.1995), en een zoon, J. A. (°27.10.2002), uit eerdere relaties. Daarnaast heeft u ook een dochter I. D. (O.V. 8.942.227), met E. V. C..

Begin 2014 was u tewerkgesteld als motor-taxichauffeur en moest u in deze hoedanigheid de hele stad doorkruisen. Hierdoor kwam u op regelmatige basis in wijken van rivaliserende bendes. Op een gegeven moment werd u door uw broer J.E. op de hoogte gebracht van feit dat 'El Loco', de leider van de Urabeño – een paramilitaire groepering in de '6 januari wijk' te Buenaventura - u zoekt. U diende zich onmiddellijk te melden bij hen. 'S avonds ging u met uw broer J.E. naar de plaats waar de Urabeño normaal gezien bijeenkomen. Daar werd u door 'El Loco' geconfronteerd met een audiobericht waarin u werd beschuldigd van het doorspelen van informatie aan een rivaliserende bende, genaamd 'La Empresa' of 'La Oficina'. Op deze bijeenkomst was tevens een zeker 'Hencho', een bendeleider van een andere wijk, aanwezig. U werd bij naam genoemd in het audiobericht en daarnaast voldeed u eveneens aan de (fysieke) beschrijving die werd gegeven van de vermeende informant. In het bericht werd opgedragen om u tegen te houden en/of te laten verdwijnen. Doch omwille van praktische redenen – meer bepaald een defecte wagen – was het niet mogelijk voor de Urabeño om u op die dag te doden of te doen verdwijnen. Nadat u dit audiobericht gehoord had, mocht u vertrekken en keerde u onmiddellijk terug naar huis. U besloot om Buenaventura onmiddellijk te verlaten en u vertrok in de vroege ochtend met de bus naar Cali, dit uit schrik om alsnog gedood te worden door de Urabeño. Uw partner, die op dat moment zwanger was, vervoegde u niet veel later in Cali. Daar verbleven jullie gedurende twee jaar in de woning van uw moeder in de wijk La Cassona. Vervolgens verhuisde u met uw partner, en uw dochter, naar Ciudad del Campo in Candelaria (nabij Cali). U diende te verhuizen daar er plots verschillende personen de woning van uw moeder, alsook jullie doen en laten, in de gaten begonnen te houden. Zo'n jaar na jullie verhuis naar Ciudad del Campo had u een vermoeden dat u opnieuw in de gaten gehouden werd nadat u twee mannen zag. Vervolgens verhuisde u naar Poblado Campestre te Candelaria (nabij Cali). Daar kende u geen problemen meer.

Nadat u in 2019 vernam dat 'El Loco' gedood en 'Hencho' gearresteerd werd, besloot u om in juli 2019 samen met uw partner terug te keren naar Buenaventura. U verbleef met uw gezin in de woning van uw zus M.. Na ongeveer elf dagen kwamen er twee leden van de Urabeño langs bij uw zus. Men zocht u maar u was op dat moment niet thuis. Nadat men zich er van vergewist had dat u niet thuis was, liet men uw zus weten dat u zich zo snel mogelijk diende aan te melden bij hun kantoor. U werd door uw zus op de hoogte gesteld van dit bezoek en u besloot om niet meer terug te keren naar de wijk. U ging onmiddellijk naar het huis van uw oom waar u één nacht verbleef. De volgende dag vertrok u met de bus richting Cali waarna u uw reis verderzette naar Bogota. In Bogota vroeg u tevergeefs hulp bij de 'eenheid voor de bescherming van slachtoffers'. Voorts diende u op aanraden van deze eenheid een klacht in bij het parket van Bogota. Twee maanden later vervoegde uw partner u in Bogota. Daar de Colombiaanse autoriteiten weigerden jullie te helpen besloten jullie om al jullie bezittingen te verkopen en het land te verlaten.

Op 28 oktober 2019 verliet u Colombia en u reisde zonder visum naar Europa. U was in het bezit van een geldig Colombiaans paspoort.

U reisde via Spanje naar België waar u op 29 oktober 2019 aankwam. Op 5 november 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In juni 2020 beëindigde u uw relatie met uw partner E.V.C..

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel), uw paspoort (origineel t.a.v. DVZ), een attest in verband met uw ontheemding (kopie) alsook een aangifte bij het parket van Bogota (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Wat betreft uw vrees om gedood, dan wel ontvoerd te worden door de Urabeño in geval van een eventuele terugkeer naar Colombia omwille van de beschuldiging(-en) ten aanzien van uw persoon – meer bepaald de bewering dat u als informant zou hebben gewerkt voor een rivaliserende bende – dient te worden opgemerkt dat u dit niet aannemelijk heeft kunnen maken. Het betreft vooreerst een blote bewering van uw kant die u geenszins staaft. Dat u ooit effectief verdacht werd informant te zijn voor de rivaliserende bende 'La Empresa' of 'La Oficina' heeft u op géén enkele wijze aangetoond met enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Voorts is het geenszins duidelijk omwille van welke redenen de Urabeño, dan wel 'El Loco', u er vanaf februari 2014 van verdacht zouden hebben een informant te zijn. Naar eigen zeggen zouden uw werkzaamheden aan de basis hebben gelegen van de verdachtmakingen ten aanzien van uw persoon daar u door uw beroepsactiviteiten ook regelmatig in wiken van rivaliserende bendes kwam (zie CGVS, p. 13). Dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u op het moment van de verdachtmakingen in februari 2014 al jarenlang actief was motor-taxichauffeur in de stad Buenaventura (zie CGVS, p. 16). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u vóór februari 2014 nooit enig probleem heeft gekend met de 'Urabeño' (zie CGVS, p. 16). Indien uw werkzaamheden effectief de aanleiding zou zijn geweest voor de verdachtmakingen ten aanzien van uw persoon, en u al gedurende méér dan zes jaar actief was als motor-taxichauffeur, mag het verbazen dat u voordien nooit enig probleem heeft gekend met de desbetreffende groepering. Omwille van welke redenen men u er in 2014 plotsklaps van verdacht zou hebben een informant te zijn als gevolg van uw werkzaamheden is dan ook geenszins duidelijk. Voorts is het evenmin duidelijk omwille van welke redenen men specifiek u ervan verdacht informant te zijn. In het kader hiervan stelde u immers meermaals helemaal niets te maken te hebben met dergelijke personen noch contact te hebben gehad met de verschillende groeperingen/bendes in Buenaventura (zie CGVS, p. 13 en 15). Kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat er in Buenaventura véél motor-taxichauffeurs actief zijn (zie CGVS, p. 16). Rekening houdend met voorgaande is het geenszins duidelijk omwille van welke redenen men specifiek u ervan zou verdacht hebben een informant te zijn. U hiernaar gevraagd stelde u dit evenmin te weten (zie CGVS, p. 17). Dat u in het kader hiervan een attest neerlegt van de 'Unidad Para Las Victimas' wijzigt voorgaande bevinding niet. Uit het attest blijkt immers enkel dat u in 2007 en in 2014 ontheemd werd. Dient echter te worden opgemerkt dat op basis van dit attest geenszins opgemaakt kan worden wat er aan de basis van uw ontheemding lag (zie stukken toegevoegd aan de groene map – zie CGVS, p. 12). Dat dit effectief het gevolg zou zijn geweest van de beschuldiging van de Urabeño dat u als informant zou hebben gewerkt voor een rivaliserende bende is dan ook niet aangetoond.

Voorts mag het verbazen dat u zich vrijwillig zou hebben aangemeld bij de Urabeño. In dit verband verklaarden zowel u als uw partner dat dit niet gebruikelijk was (zie CGVS, p. 15 – zie CGVS E., p. 14). U stelde in dit verband zelf uitdrukkelijk dat het helemaal niet normaal was dat, indien een persoon niets met de groepering te maken had, zich bij hen moest aanmelden (zie CGVS, p. 15).

U gevraagd of het een risico inhield om zich in een dergelijke context te gaan melden bij de Urabeño stelde u van niet beter te weten. U wist immers niet waarover het ging (zie CGVS, p. 15). Dit is echter weinig aannemelijk. Bovendien strookt dit niet met de verklaringen van uw partner waaruit blijkt dat uw broer J. E., met wie u uiteindelijk naar de Urabeño ging, voor uw gesprek met 'El Loco' reeds op de hoogte was van feit dat men u verdacht informant te zijn én dat er een bevel was om u te doden (zie CGVS E., p. 14). Dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen bijkomend op de helling. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u, indien uw broer reeds op de hoogte was van de beschuldigingen ten aanzien van uw persoon én er reeds een bevel om u te doden werd uitgevaardigd, dus ook reeds op voorhand op de hoogte zou zijn geweest van de reden waarom u werd gevraagd u te gaan melden én u zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht, minstens u niet zomaar vrijwillig zou zijn gaan aanmelden. Kan in de marge nog worden opgemerkt dat u en uw partner ook afwijkende verklaringen aflegden aangaande de inhoud van het audiobericht waarin u, naar eigen zeggen, ervan beschuldigd werd als informant te fungeren voor een rivaliserende bende. Zo verklaarde u uitdrukkelijk dat u in het audiobericht bij naam genoemd werd. Daarnaast zou men eveneens een fysieke beschrijving gegeven hebben van uw persoon alsook van uw motor (zie CGVS, p. 16 en 17). Uw partner stelde daarentegen dat men nooit uw naam heeft genoemd in het bericht. Men wist echter dat het om u ging daar u wel voldeed aan de beschrijving van de informant. Zo zou er een beschrijving zijn gegeven van het uiterlijk van de informant alsook een beschrijving van zijn motor en de nummerplaat van de motor (zie CGVS E., p. 15). Het mag verbazen dat u en uw partner niet éénsluitend zouden kunnen aangeven of u al dan niet ook persoonlijk bij naam werd genoemd indien jullie relaas de waarheid bevat. Dit ondermijnt in niet geringe mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder bijkomend ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Zo is het bevreemdend dat de Urabeño u, indien men u er effectief van verdacht informant te zijn én u zich reeds vrijwillig aandiende bij de groepering, gewoon zou hebben laten gaan nadat men uitdrukkelijk te kennen had gegeven dat men u zou doden. Zo verklaarden u, alsook uw partner, immers meermaals dat men klaarblijkelijk de intentie had om u te doden maar dat dit omwille van praktische redenen op dat moment niet mogelijk was (zie CGVS, p. 15, 16 en 17 – zie CGVS E., p. 13, 14 en 15). U stelde nochtans dat u via het geluidsfragment vernam dat u een informant ben van een andere bende en dat zij u op die dag gingen oppakken maar dat de wagen waarmee zij u gingen oppakken stuk ging. Zij gingen u dan onmiddellijk naar een andere plek brengen. U vervolgde dat de bende hun slachtoffers dan vierendelen zodat hun familie hen nooit meer terugvindt (zie CGVS, p. 16). Doch u kon vervolgens, nadat u geconfronteerd werd met het audiobericht waarin u ervan beschuldigd werd een informant te zijn en men u moest elimineren, gewoon beschikken (zie CGVS, p. 17). Dat men u omwille van iets banaals, zoals één defect voertuig, met rust zou hebben gelaten, kan geenszins overtuigen. Dat u men u bovendien, ook al zou men u omwille van een defect voertuig niet hebben kunnen oppakken, nadat u zich bij hen ging aanmelden dan ook gewoon weer zou hebben laten vertrekken – het was nochtans hun doel om u in handen te krijgen – kan helemaal niet overtuigen. Bovendien strookt de door u geschetste manier van werken niet met uw overige verklaringen aangaande de modus operandi van de Urabeño. Zo stelde u dat mensen die verdacht worden informant te zijn voor een andere bende in het verleden gewoon in het openbaar geliquideerd werden (zie CGVS, p. 16). In het kader hiervan gaf u verschillende voorbeelden van motor- taxichauffeurs uit Buenaventura die op klaarlichte dag gedood werden door huurmoordenaars die zich voordeden als klanten waarna men de plaats delict ontvluchtte (zie CGVS, p. 16). Rekening houdend met voorgaande kan het geenszins overtuigen dan men u zomaar zou hebben laten gaan indien men er effectief vanuit ging dat u een informant was.

Vervolgens mag het ook verbazen dat u, indien u effectief vreesde om gedood te worden door de Urabeño en als gevolg hiervan Buenaventura diende te verlaten, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, het blijkbaar veilig genoeg vond om onder te duiken in de woning van uw moeder in Cali. Uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat de Urabeño, als groepering, eveneens aanwezig zijn in deze stad (zie blauwe map – zie CGVS, p. 18). Dat u bijgevolg besloten zo hebben om in deze stad, én bovendien bij iemand van uw naaste familie, onder te duiken, waar u nóg steeds een groot risico liep om gevonden te worden, is frappant. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit de verklaringen van uw partner blijkt dat jullie zich daarenboven vestigden in een wijk waar véél personen woonachtig zijn die oorspronkelijk afkomstig waren uit Buenaventura (zie CGVS E., p. 6). Zij stelde daarover het volgende: "Het enige probleem dat wij daar kenden is dat zij partner gingen doden en aangezien Buenaventura kleine haven is en iedereen elkaar kent. En er bovendien veel mensen van Buenaventura in Cali (woonden). Vooral in de wijk Distrito. Daardoor waren er personen die hem kenden en er achter kwamen waar wij woonden." (zie CGVS E., p. 6).

Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat, indien u werkelijk vreesde om door de Urabeño te worden gedood, u niet het risico zou nemen om te vluchten naar een gebied waar zij eveneens actief zijn en u zich zou vestigen in een wijk waar men u gemakkelijk zou kunnen vinden. Uw gedrag is in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees. Tot blijkt uit uw verklaringen dat u, gedurende de periode dat u in Cali (en omstreken) verbleef, niet ondergedoken leefde (zie CGVS, p. 6). Rekening houdend met voorgaande mag het verbazen dat u, ondanks de doodsb bedreiging, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven en uw dagdagelijkse activiteiten verder te zetten. Voorgaande doet verder de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Dat u vervolgens nog méér dan vijf jaar in Cali heeft verbleven – u verbleef er tussen februari 2014 (vertrek uit Buenaventura) en juli 2019 (terugkeer naar Buenaventura) – zonder noemenswaardige problemen te hebben gekend ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw problemen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in deze periode, met uitzondering van een incident in juni 2016 (zie infra), geen problemen heeft ondervonden (zie CGVS, p. 6 en 17). Het mag verbazen dat u, ondanks de (beweerde) doodsb bedreiging ten aanzien van uw persoon, in deze periode niets meer vernomen heeft van de Urabeño. Dit geeft geenszins blijk van een doorgedreven inspanning van de Urabeño om u alsnog te vermoorden, dit in tegenstelling tot wat u met uw verklaringen wil doen uitschijnen. In dit verband stelde u immers dat de Urabeño erom bekend staan om mensen te vermoorden of te laten verdwijnen (zie CGVS, p. 16). Dat men u, rekening houdend met voorgaande, op geen enkel moment zou zijn komen zoeken gedurende periode 2014 -2019 is dan ook geenszins logisch. Indien men er werkelijk op uit was om u te vermoorden, én afgaande op de verklaringen van uw echtgenote waaruit duidelijk blijkt dat de Urabeño wisten waar u zich bevond (zie supra) is het volstrekt geloofwaardig dat men u gedurende die hele periode ongemoeid zou hebben gelaten. Deze bevinding zet uw geloofwaardigheid eens te meer op de helling.

Voorts kunnen er eveneens vraagtekens geplaatst worden bij de waarachtigheid van uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen in 2016. In dit verband verklaarde u dat in 2016 plots verscheidene personen u en uw woning in de gaten zouden hebben gehouden. Kan echter worden opgemerkt dat u, noch uw echtgenote, hiervan gewag hebben gemaakt ten aanzien van de DVZ (zie stukken administratief dossier). Nergens wordt er melding gemaakt van dit incident, wat nochtans aan de basis zou hebben gelegen van een latere verhuis naar een andere wijk in de stad Cali. Dit mag ten zeerste verbazen. Kan hier in de marge nog aan worden toegevoegd dat uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen na uw vertrek uit Buenaventura in 2014 daarenboven evenmin stroken met de verklaringen van uw partner. Zo stelde uw partner ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat u, nadat u Buenaventura verliet in februari 2014, gedurende meer dan een maand op frequente basis dreigtelefoontjes ontving van de Urabeño (zie CGVS E., p. 17). De dreigementen ten aanzien van uw persoon zouden pas opgehouden zijn nadat u van telefoonnummer veranderde (zie CGVS E., p. 17). Dient echter te worden opgemerkt dat uzelf doorheen uw verklaringen ten aanzien van de DVZ, noch aanzien van het CGVS, enige melding heeft gemaakt van eventuele dreigtelefoontjes. Het mag verbazen dat u en uw partner weerom dergelijk afwijkende én tegenstrijdige verklaringen afleggen aangaande een dermate belangrijk aspect van uw relaas. Ook dit houdt een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw geloofwaardigheid.

Wat betreft de problemen die u ondervonden zou hebben in juli 2019 naar aanleiding van uw terugkeer naar Buenaventura dient eveneens te worden opgemerkt dat dit weerom een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staft. U heeft immers op geen enkele wijze aangetoond dat u in juli 2019 daadwerkelijk zou zijn teruggekeerd naar Buenaventura. Voorts mag het verbazen dat u er zelf voor gekozen zou hebben om terug te keren naar een stad die u diende te ontvluchten nadat u er, naar eigen zeggen, problemen heeft gekend, indien u reeds verscheidene jaren probleemloos in Cali woonde en werkte (zie supra). In dit verband verklaarde u te hebben vernomen dat 'El Loco' in 2019 gedood werd. Daarnaast zou ook zijn handlangers 'Hencho' in dat zelfde jaar gearresteerd zijn door de Colombiaanse autoriteiten (zie CGVS, p. 7 en 18). Als gevolg hiervan achtte u het veilig genoeg om terug te keren naar uw stad daar de personen die direct verantwoordelijk waren voor uw problemen zich daar niet langer bevonden (zie CGVS, p. 13, 14 en 18). Het kan echter geenszins overtuigen dat u, indien u werkelijk geviseerd werd door de Urabeño én u omwille van deze redenen reeds de stad diende te verlaten, zou zijn teruggekeerd naar Buenaventura. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven omwille van de Urabeño, niet zou zijn teruggekeerd naar nét die plaats waar u het risico liep.

Dat u bovendien voorafgaand aan uw terugkeer ook geen enkele poging ondernam om een duidelijk zicht te krijgen op de eventuele evolutie van uw situatie én u ervan te vergewissen dat u inderdaad geen enkele risico meer liep na het overlijden van 'El Loco' en de arrestatie van 'Hencho' alvorens effectief terug te keren naar de stad die u eerder ontvluchtte uit vrees, maakt uw relaas des te onaannemelijker (zie CGVS, p. 18).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Urabeño na uw vertrek uit Buenaventura in juli 2019 nog inspanningen hebben geleverd om u te vinden. Uit uw verklaringen blijkt dat uw partner op een gegeven moment werd benaderd en men naar u heeft gevraagd. In dit verband stelde u het volgende: "ze vroegen aan de mama van mijn dochter waar ik was. Dat is wanneer zij de beslissing nam om naar mij toe te komen" (zie CGVS, p. 19). U voegde hieraan toe dat u niet met zekerheid kon zeggen hoe vaak uw partner benaderd werd (zie CGVS, p. 19). Dat u niet zou kunnen preciseren hoe vaak uw partner werd benaderd door uw belagers mag op zich al ten zeerste verbazen ingeval uw verklaringen de waarheid bevatten. Dit terzijde, uit uw verklaringen blijkt ook geenszins dat het hier daadwerkelijk om uw voormalige belagers / leden van de Urabeño ging, laat staan dat het mensen betrof die kwade bedoelingen hadden. Dit zijn immers loutere veronderstellingen van uw kant die geenszins door concrete elementen worden gestaafd.

Dient hier tot slot nog te worden aan toegevoegd dat, indien u werkelijk een vrees koestert, het frappant is dat u niet onmiddellijk bij aankomst in de luchthaven te Madrid (Spanje) een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u het niet nodig achtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij aankomst in Spanje (zie CGVS, p. 11). Toen u werd gevraagd omwille van welke reden(-en) u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in Spanje stelde u te zijn gevlucht uit een gewelddadig land. U benadrukte dat u zich wenste te vestigen in een rustig en veilig land en u als gevolg hiervan naar België kwam (zie CGVS, p. 11). U nogmaals gevraagd naar de specifieke reden(-en) waarom u in België een verzoek om internationale bescherming indiende, en niet in Spanje, verklaarde u hiervoor geen specifieke reden te kunnen geven (zie CGVS, p. 11). Dit mag verbazen. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat u, die beweert uw land te zijn ontvlucht uit vrees voor uw leven en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilige (Europees) land een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees. Bovenstaande elementen tonen aan dat het verkrijgen van bescherming bij u allerminst een prioriteit lijkt. Dit staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees koestert.

Dat u ter staving van uw vermeende problemen met de Urabeño een aangifte bij het parket van Bogota neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Het betreft bovendien een loutere kopie waar hoe dan ook geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat de aangifte een loutere weergave is van hetgeen u ten aanzien van het parket verklaarde (zie CGVS, p. 13). Het toont geenszins aan dat de aangehaalde feiten ook effectief hebben plaatsgevonden.

Rekening houdend met voorgaande bevindingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende uw problemen met de Urabeño naar aanleiding van de vermeende beschuldiging van spionage.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat, wat betreft het incident in 2007 waarbij er een bom tot ontploffen werd gebracht tegenover uw woning en u en uw familie, mede ook omwille van de stijgende onveiligheid in de regio, ontheemd werden vanuit San Luiz (Buenaventura), u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Colombia omwille van de gebeurtenissen in 2007 een vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te koesteren. Vooreerst kan worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen niet de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Colombia. Zonder enige afbreuk te doen aan de ernst alsook de impact van deze gebeurtenissen op uw leven dient te worden opgemerkt dat u vervolgens nog méér dan zeven jaar (periode 2007 – 2014) in Buenaventura, én in het algemeen nog méér dan tien jaar op verschillende plaatsen in Colombia, heeft verbleven zonder (geloofwaardige) problemen te hebben gekend (zie supra). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u in 2013 een nieuwe relatie bent aangegaan, u een dochter heeft gekregen en vanaf 2014 vast tewerkgesteld was in de bouwsector te Cali. Kan hier in de marge nog worden aan toegevoegd dat uw (ondertussen) ex-partner ten aanzien van het Commissariaat-generaal ook

uitdrukkelijk verklaarde dat de bomaanslag, en de daaropvolgende ontheemding van uw familie in 2007, niet aan de basis lag van jullie definitieve vertrek uit Colombia (zie CGVS E., p. 13). Verder kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen eveneens blijkt dat u noch uw gezin specifiek gevisieerd werd bij dit incident in 2007. Zo stelde u dat het beoogde doelwit van de aanslag een politiepost was maar dat de bom per toeval tot ontploffen werd gebracht tegenover uw woning (zie CGVS, p. 14). Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u in Colombia geen problemen meer heeft gekend naar aanleiding van dit incident (zie CGVS, p. 14). Bijgevolg volstaat deze gebeurtenis, en de daaropvolgende ontheemding, evenmin om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort alsook uw identiteitskaart bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst alsook uw reisweg. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in zake C.V.E., tweede verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Buenaventura. U bent op 18 september 1985 geboren in Buenaventura in het departement Valle del Cauca te Colombia. U bent van religie een katholiek christene. U spendeerde uw kindertijd in Buenaventura waarna u naar Cali trok om uw secundair onderwijs aan te vangen. Na het vroegtijdig stopzetten van uw studies keerde u terug naar Buenaventura. Daar leerde u uw (ondertussen voormalige) partner – jullie beeindigden jullie relatie medio 2020 na jullie aankomst in België – A. B. S. (CG 19/25752, O.V. 8.942.219) kennen. Jullie kregen samen één dochter, I. D. (°16.07.2014). U heeft ook een dochter, M.J. (°19.12.2007), uit een vorige relatie met F. A. H. A..

Begin 2014 was uw partner A. tewerkgesteld als motor-taxichauffeur en moest hij in deze hoedanigheid de hele stad doorkruisen. Hierdoor kwam hij op regelmatige basis in wijken van rivaliserende bendes. Op een gegeven moment werd uw partner A. door zijn broer Jorge op de hoogte gebracht van feit dat 'El Loco' de leider van de Urabeño, een paramilitaire groepering in de '6 januari wijk' te Buenaventura, hem zocht. A. diende zich onmiddellijk te melden bij zijn kantoor. Eenmaal op het kantoor van de Urabeño werd A. door 'El Loco' geconfronteerd met een audiobericht waarin hij werd beschuldigd van het doorspelen van informatie aan een rivaliserende bende, genaamd 'La Empresa'. Hoewel uw partner niet bij naam werd genoemd in het audiobericht zou hij wel hebben voldaan aan de (fysieke) beschrijving die werd gegeven van de vermeende informant. Als gevolg van deze beschuldiging was men van plan om uw partner te doden en hiervoor was reeds een officieel bevel uitgevaardigd. Op het moment van de confrontatie bevonden er zich twee huurmoordenaars op het kantoor van de Urabeño. Doch omwille van praktische redenen, meer bepaald een defecte wagen, was het niet mogelijk voor de Urabeño om uw partner op die dag te doden of te doen verdwijnen. Bijgevolg mocht A. het kantoor van 'El Loco' verlaten en keerde hij onmiddellijk terug naar huis. Uw partner besloot om Buenaventura onmiddellijk te verlaten en hij vertrok in de vroege ochtend met de bus naar Cali, dit uit schrik om alsnog gedood te worden door de Urabeño. U vervoegde hem op dezelfde dag in de woning van uw schoonmoeder te Cali. Na jullie vertrek uit Buenaventura ontving uw partner nog gedurende meer dan een maand dreigtelefoontjes van de Urabeño. Hierdoor besloot uw partner om van nummer te veranderen waarna de dreigementen stopten. In Cali verbleef u gedurende twee jaar in de woning van uw schoonmoeder in de wijk Barquilla distrito. Vervolgens verhuisde u met uw partner naar de wijk Ciudad del Campo in Cali. U diende te verhuizen daar er plots verschillende personen de woning van uw schoonmoeder, alsook jullie doen en laten, in de gaten begonnen te houden. Na jullie verhuis naar Ciudad del Campo ondervonden jullie geen bijkomende problemen meer.

Nadat jullie in 2019 vernamen dat 'El Loco' gedood werd, besloot u om in juli 2019 samen met uw partner terug te keren naar Buenaventura. U verbleef met uw gezin in de woning van uw schoonzus M.. Na ongeveer tien dagen kwamen er twee leden van de Urabeño langs bij uw schoonzus. Men was op zoek naar uw partner die zich op dat moment echter in het centrum van de stad bevond. Hierop liet men weten dat hij zich zo snel mogelijk diende te melden bij hun kantoor. Uw partner werd op de hoogte gesteld van dit bezoek en besloot om niet terug te keren naar de wijk. Hij ging onmiddellijk naar het huis van zijn oom waar hij één nacht verbleef. De volgende dag vertrok A. met de bus richting Cali waarna hij verder reisde naar Bogota. In Bogota vroeg uw partner tevergeefs hulp bij de 'eenheid voor de bescherming van slachtoffers'. Voorts diende hij een klacht in bij het parket van Bogota. Twee maanden later vervoegde u uw partner in Bogota. Daar de Colombiaanse autoriteiten weigerden jullie te helpen besloten jullie om al jullie bezittingen te verkopen en het land te verlaten.

Op 28 oktober 2019 verliet u Colombia en u reisde zonder visum naar Europa. U was in het bezit van een geldig Colombiaans paspoort. U reisde via Spanje naar België waar u op 29 oktober 2019 aankwam. Op 5 november 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In juni 2020 beëindigde u uw relatie met uw partner A. BIOJO SALAS (CG 19/25752, O.V. 8.942.219).

U heeft geen persoonlijke problemen gekend in Colombia. U vreest dat uw voormalige partner A. , dan wel uw dochter I., gevisieerd, dan wel gedood zullen worden door de Urabeño in geval van terugkeer naar Colombia.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel t.a.v. DVZ), uw paspoort (origineel t.a.v. DVZ) alsook het paspoort van I. (origineel t.a.v. DVZ).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de vluchtmotieven die uw (voormalige) partner, A. B. S. (O.V. 8.942.219), aanhaalde. Aangezien in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw (voormalige) partner door het Commissariaat-generaal werd besloten dat hem de status van vluchteling niet kan worden toegekend, dit daar er geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas, en hij evenmin in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Daar u zich volledig beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw (voormalige) partner en voor het overige geen andere, eigen motieven aanbrengt, kan het CGVS in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw (voormalige) partner.

Deze beslissing luidt als volgt :

"Voorts dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Wat betreft uw vrees om gedood, dan wel ontvoerd te worden door de Urabeño in geval van een eventuele terugkeer naar Colombia omwille van de beschuldiging(-en) ten aanzien van uw persoon – meer bepaald de bewering dat u als informant zou hebben gewerkt voor een rivaliserende bende – dient te worden opgemerkt dat u dit niet aannemelijk heeft kunnen maken. Het betreft vooreerst een blote bewering van uw kant die u geenszins staaft. Dat u ooit effectief verdacht werd informant te zijn voor de rivaliserende bende 'La Empresa' of 'La Oficina' heeft u op géén enkele wijze aangetoond met enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Voorts is het geenszins duidelijk omwille van welke redenen de Urabeño, dan wel 'El Loco', u er vanaf februari 2014 van verdacht zouden hebben een informant te zijn. Naar eigen zeggen zouden uw werkzaamheden aan de basis hebben gelegen van de verdachtmakingen ten aanzien van uw persoon daar u door uw beroepsactiviteiten ook regelmatig in wiken van rivaliserende bendes kwam (zie CGVS, p. 13). Dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u op het moment van de verdachtmakingen in februari 2014 al jarenlang actief was motor-taxichauffeur in de stad Buenaventura (zie CGVS, p. 16). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u vóór februari 2014 nooit enig probleem heeft gekend met de 'Urabeño' (zie CGVS, p. 16). Indien uw werkzaamheden effectief de aanleiding zou zijn geweest voor de verdachtmakingen ten aanzien van uw persoon, en u al gedurende méér dan zes jaar actief was als motor-taxichauffeur, mag het verbazen dat u voordien nooit enig probleem heeft gekend met de desbetreffende groepering. Omwille van welke redenen men u er in 2014 plotsklaps van verdacht zou hebben een informant te zijn als gevolg van uw werkzaamheden is dan ook geenszins duidelijk. Voorts is het evenmin duidelijk omwille van welke redenen men specifiek u ervan verdacht informant te zijn. In het kader hiervan stelde u immers meermaals helemaal niets te maken te hebben met dergelijke personen noch contact te hebben gehad met de verschillende groeperingen/bendes in Buenaventura (zie CGVS, p. 13 en 15). Kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat er in Buenaventura véél motor-taxichauffeurs actief zijn (zie CGVS, p. 16). Rekening houdend met voorgaande is het geenszins duidelijk omwille van welke redenen men specifiek u ervan zou verdacht hebben een informant te zijn. U hiernaar gevraagd stelde u dit evenmin te weten (zie CGVS, p. 17). Dat u in het kader hiervan een attest neerlegt van de 'Unidad Para Las Victimas' wijzigt voorgaande bevinding niet. Uit het attest blijkt immers enkel dat u in 2007 en in 2014 ontheemd werd. Dient echter te worden opgemerkt dat op basis van dit attest geenszins opgemaakt kan worden wat er aan de basis van uw ontheemding lag (zie stukken toegevoegd aan de groene map – zie CGVS, p. 12). Dat dit effectief het gevolg zou zijn geweest van de beschuldiging van de Urabeño dat u als informant zou hebben gewerkt voor een rivaliserende bende is dan ook niet aangetoond.

Voorts mag het verbazen dat u zich vrijwillig zou hebben aangemeld bij de Urabeño. In dit verband verklaarden zowel u als uw partner dat dit niet gebruikelijk was (zie CGVS, p. 15 – zie CGVS E., p. 14). U stelde in dit verband zelf uitdrukkelijk dat het helemaal niet normaal was dat, indien een persoon niets met de groepering te maken had, zich bij hen moest aanmelden (zie CGVS, p. 15). U gevraagd of het een risico inhield om zich in een dergelijke context te gaan melden bij de Urabeño stelde u van niet beter te weten. U wist immers niet waarover het ging (zie CGVS, p. 15). Dit is echter weinig aannemelijk. Bovendien strookt dit niet met de verklaringen van uw partner waaruit blijkt dat uw broer J. E., met wie u uiteindelijk naar de Urabeño ging, voor uw gesprek met 'El Loco' reeds op de hoogte was van feit dat men u verdacht informant te zijn én dat er een bevel was om u te doden (zie CGVS E., p. 14). Dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen bijkomend op de helling. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u, indien uw broer reeds op de hoogte was van de beschuldigingen ten aanzien van uw persoon én er reeds een bevel om u te doden werd uitgevaardigd, dus ook reeds op voorhand op de hoogte zou zijn geweest van de reden waarom u werd gevraagd u te gaan melden én u zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht, minstens u niet zomaar vrijwillig zou zijn gaan aanmelden. Kan in de marge nog worden opgemerkt dat u en uw partner ook afwijkende verklaringen aflegden aangaande de inhoud van het audiobericht waarin u, naar eigen zeggen, ervan beschuldigd werd als informant te fungeren voor een rivaliserende bende. Zo verklaarde u uitdrukkelijk dat u in het audiobericht bij naam genoemd werd. Daarnaast zou men eveneens een fysieke beschrijving gegeven hebben van uw persoon alsook van uw motor (zie CGVS, p. 16 en 17). Uw partner stelde daarentegen dat men nooit uw naam heeft genoemd in het bericht. Men wist echter dat het om u ging daar u wel voldeed aan de beschrijving van de informant. Zo zou er een beschrijving zijn gegeven van het uiterlijk van de informant alsook een beschrijving van zijn motor en de nummerplaat van de motor (zie CGVS E., p. 15). Het mag verbazen dat u en uw partner niet éénsluitend zouden kunnen aangeven of u al dan niet ook persoonlijk bij naam werd genoemd indien jullie relaas de waarheid bevat. Dit ondermijnt in niet geringe mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder bijkomend ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Zo is het bevreemdend dat de Urabeño u, indien men u er effectief van verdacht informant te zijn én u zich reeds vrijwillig aandiende bij de groepering, gewoon zou hebben laten gaan nadat men uitdrukkelijk te kennen had gegeven dat men u zou doden. Zo verklaarden u, alsook uw partner, immers meermaals dat men klaarblijkelijk de intentie had om u te doden maar dat dit omwille van praktische redenen op dat moment niet mogelijk was (zie CGVS, p. 15, 16 en 17 – zie CGVS E., p. 13, 14 en 15). U stelde nochtans dat u via het geluidsfragment vernam dat u een informant ben van een andere bende en dat zij u op die dag gingen oppakken maar dat de wagen waarmee zij u gingen oppakken stuk ging. Zij gingen u dan onmiddellijk naar een andere plek brengen. U vervolgde dat de bende hun slachtoffers dan vierendelen zodat hun familie hen nooit meer terugvindt (zie CGVS, p. 16). Doch u kon vervolgens, nadat u geconfronteerd werd met het audiobericht waarin u ervan beschuldigd werd een informant te zijn en men u moest elimineren, gewoon beschikken (zie CGVS, p. 17). Dat men u omwille van iets banaals, zoals één defect voertuig, met rust zou hebben gelaten, kan geenszins overtuigen. Dat u men u bovendien, ook al zou men u omwille van een defect voertuig niet hebben kunnen oppakken, nadat u zich bij hen ging aanmelden dan ook gewoon weer zou hebben laten vertrekken – het was nochtans hun doel om u in handen te krijgen – kan helemaal niet overtuigen. Bovendien strookt de door u geschetste manier van werken niet met uw overige verklaringen aangaande de *modus operandi* van de Urabeño. Zo stelde u dat mensen die verdacht worden informant te zijn voor een andere bende in het verleden gewoon in het openbaar geliquideerd werden (zie CGVS, p. 16). In het kader hiervan gaf u verschillende voorbeelden van motor- taxichauffeurs uit Buenaventura die op klaarlichte dag gedood werden door huurmoordenaars die zich voordeden als klanten waarna men de plaatsdelict ontvluchtte (zie CGVS, p. 16). Rekening houdend met voorgaande kan het geenszins overtuigen dan men u zomaar zou hebben laten gaan indien men er effectief vanuit ging dat u een informant was.

Vervolgens mag het ook verbazen dat u, indien u effectief vreesde om gedood te worden door de Urabeño en als gevolg hiervan Buenaventura diende te verlaten, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, het blijkbaar veilig genoeg vond om onder te duiken in de woning van uw moeder in Cali. Uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat de Urabeño, als groepering, eveneens aanwezig zijn in deze stad (zie blauwe map – zie CGVS, p. 18). Dat u bijgevolg besloten zo hebben om in deze stad, én bovendien bij iemand van uw naaste familie, onder te duiken, waar u nóg steeds een groot risico liep om gevonden te worden, is frappant. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit de verklaringen van uw partner blijkt dat jullie zich daarenboven vestigden in een wijk waar véél personen woonachtig zijn die oorspronkelijk afkomstig waren uit Buenaventura (zie CGVS E., p. 6).

Zij stelde daarover het volgende: "Het enige probleem dat wij daar kenden is dat zij partner gingen doden en aangezien Buenaventura kleine haven is en iedereen elkaar kent. En er bovendien veel mensen van Buenaventura in Cali (woonden). Vooral in de wijk Distrito. Daardoor waren er personen die hem kenden en er achter kwamen waar wij woonden." (zie CGVS E., p. 6). Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat, indien u werkelijk vreesde om door de Urabeño te worden gedood, u niet het risico zou nemen om te vluchten naar een gebied waar zij eveneens actief zijn en u zich zou vestigen in een wijk waar men u gemakkelijk zou kunnen vinden. Uw gedrag is in deze is op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees. Tot blijkt uit uw verklaringen dat u, gedurende de periode dat u in Cali (en omstreken) verbleef, niet ondergedoken leefde (zie CGVS, p. 6). Rekening houdend met voorgaande mag het verbazen dat u, ondanks de doodsb bedreiging, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven en uw dagdagelijkse activiteiten verder te zetten. Voorgaande doet verder de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Dat u vervolgens nog méér dan vijf jaar in Cali heeft verbleven – u verbleef er tussen februari 2014 (vertrek uit Buenaventura) en juli 2019 (terugkeer naar Buenaventura) – zonder noemenswaardige problemen te hebben gekend ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw problemen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in deze periode, met uitzondering van een incident in juni 2016 (zie infra), geen problemen heeft ondervonden (zie CGVS, p. 6 en 17). Het mag verbazen dat u, ondanks de (beweerde) doodsb bedreiging ten aanzien van uw persoon, in deze periode niets meer vernomen heeft van de Urabeño. Dit geeft geenszins blijk van een doorgedreven inspanning van de Urabeño om u alsnog te vermoorden, dit in tegenstelling tot wat u met uw verklaringen wil doen uitschijnen. In dit verband stelde u immers dat de Urabeño erom bekend staan om mensen te vermoorden of te laten verdwijnen (zie CGVS, p. 16). Dat men u, rekening houdend met voorgaande, op geen enkel moment zou zijn komen zoeken gedurende periode 2014 -2019 is dan ook geenszins logisch. Indien men er werkelijk op uit was om u te vermoorden, én afgaande op de verklaringen van uw echtgenote waaruit duidelijk blijkt dat de Urabeño wisten waar u zich bevond (zie supra) is het volstrekt geloofwaardig dat men u gedurende die hele periode ongemoeid zou hebben gelaten. Deze bevinding zet uw geloofwaardigheid eens te meer op de helling.

Voorts kunnen er eveneens vraagtekens geplaatst worden bij de waarachtigheid van uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen in 2016. In dit verband verklaarde u dat in 2016 plots verscheidene personen u en uw woning in de gaten zouden hebben gehouden. Kan echter worden opgemerkt dat u, noch uw echtgenote, hiervan gewag hebben gemaakt ten aanzien van de DVZ (zie stukken administratief dossier). Nergens wordt er melding gemaakt van dit incident, wat nochtans aan de basis zou hebben gelegen van een latere verhuis naar een andere wijk in de stad Cali. Dit mag ten zeerste verbazen. Kan hier in de marge nog aan worden toegevoegd dat uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen na uw vertrek uit Buenaventura in 2014 daarenboven evenmin stroken met de verklaringen van uw partner. Zo stelde uw partner ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat u, nadat u Buenaventura verliet in februari 2014, gedurende meer dan een maand op frequente basis dreigtelefoontjes ontving van de Urabeño (zie CGVS E., p. 17). De dreigementen ten aanzien van uw persoon zouden pas opgehouden zijn nadat u van telefoonnummer veranderde (zie CGVS E., p. 17). Dient echter te worden opgemerkt dat uzelf doorheen uw verklaringen ten aanzien van de DVZ, noch aanzien van het CGVS, enige melding heeft gemaakt van eventuele dreigtelefoontjes. Het mag verbazen dat u en uw partner weerom dergelijk afwijkende én tegenstrijdige verklaringen afleggen aangaande een dermate belangrijk aspect van uw relaas. Ook dit houdt een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw geloofwaardigheid.

Wat betreft de problemen die u ondervonden zou hebben in juli 2019 naar aanleiding van uw terugkeer naar Buenaventura dient eveneens te worden opgemerkt dat dit weerom een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staft. U heeft immers op geen enkele wijze aangetoond dat u in juli 2019 daadwerkelijk zou zijn teruggekeerd naar Buenaventura. Voorts mag het verbazen dat u er zelf voor gekozen zou hebben om terug te keren naar een stad die u diende te ontvluchten nadat u er, naar eigen zeggen, problemen heeft gekend, indien u reeds verscheidene jaren probleemloos in Cali woonde en werkte (zie supra). In dit verband verklaarde u te hebben vernomen dat 'El Loco' in 2019 gedood werd. Daarnaast zou ook zijn handlanger 'Hencho' in dat zelfde jaar gearresteerd zijn door de Colombiaanse autoriteiten (zie CGVS, p. 7 en 18). Als gevolg hiervan achtte u het veilig genoeg om terug te keren naar uw stad daar de personen die direct verantwoordelijk waren voor uw problemen zich daar niet langer bevonden (zie CGVS, p. 13, 14 en 18). Het kan echter geenszins overtuigen dat u, indien u werkelijk geviseerd werd door de Urabeño én u omwille van deze redenen reeds de stad diende te verlaten, zou

zijn teruggekeerd naar Buenaventura. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven omwille van de Urabeño, niet zou zijn teruggekeerd naar nét die plaats waar u het risico liep. Dat u bovendien voorafgaand aan uw terugkeer ook geen enkele poging ondernam om een duidelijk zicht te krijgen op de eventuele evolutie van uw situatie én u ervan te vergewissen dat u inderdaad geen enkele risico meer liep na het overlijden van 'El Loco' en de arrestatie van 'Hencho' alvorens effectief terug te keren naar de stad die u eerder ontvluchtte uit vrees, maakt uw relaas des te onaannemelijker (zie CGVS, p. 18).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Urabeño na uw vertrek uit Buenaventura in juli 2019 nog inspanningen hebben geleverd om u te vinden. Uit uw verklaringen blijkt dat uw partner op een gegeven moment werd benaderd en men naar u heeft gevraagd. In dit verband stelde u het volgende: "ze vroegen aan de mama van mijn dochter waar ik was. Dat is wanneer zij de beslissing nam om naar mij toe te komen" (zie CGVS, p. 19). U voegde hieraan toe dat u niet met zekerheid kon zeggen hoe vaak uw partner benaderd werd (zie CGVS, p. 19). Dat u niet zou kunnen preciseren hoe vaak uw partner werd benaderd door uw belagers mag op zich al ten zeerste verbazen ingeval uw verklaringen de waarheid bevatten. Dit terzijde, uit uw verklaringen blijkt ook geenszins dat het hier daadwerkelijk om uw voormalige belagers / leden van de Urabeño ging, laat staan dat het mensen betrof die kwade bedoelingen hadden. Dit zijn immers loutere veronderstellingen van uw kant die geenszins door concrete elementen worden gestaafd.

Dient hier tot slot nog te worden aan toegevoegd dat, indien u werkelijk een vrees koestert, het frappant is dat u niet onmiddellijk bij aankomst in de luchthaven te Madrid (Spanje) een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u het niet nodig achtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij aankomst in Spanje (zie CGVS, p. 11). Toen u werd gevraagd omwille van welke reden(-en) u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in Spanje stelde u te zijn gevlucht uit een gewelddadig land. U benadrukte dat u zich wenste te vestigen in een rustig en veilig land en u als gevolg hiervan naar België kwam (zie CGVS, p. 11). U nogmaals gevraagd naar de specifieke reden(-en) waarom u in België een verzoek om internationale bescherming indiende, en niet in Spanje, verklaarde u hiervoor geen specifieke reden te kunnen geven (zie CGVS, p. 11). Dit mag verbazen. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat u, die beweert uw land te zijn ontvlucht uit vrees voor uw leven en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilige (Europees) land een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliel dit te doen getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees. Bovenstaande elementen tonen aan dat het verkrijgen van bescherming bij u allerminst een prioriteit lijkt. Dit staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees koestert.

Dat u ter staving van uw vermeende problemen met de Urabeño een aangifte bij het parket van Bogota neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Het betreft bovendien een loutere kopie waar hoe dan ook geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat de aangifte een loutere weergave is van hetgeen u ten aanzien van het parket verklaarde (zie CGVS, p. 13). Het toont geenszins aan dat de aangehaalde feiten ook effectief hebben plaatsgevonden.

Rekening houdend met voorgaande bevindingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende uw problemen met de Urabeño naar aanleiding van de vermeende beschuldiging van spionage.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat, wat betreft het incident in 2007 waarbij er een bom tot ontploffen werd gebracht tegenover uw woning en u en uw familie, mede ook omwille van de stijgende onveiligheid in de regio, ontheemd werden vanuit San Luiz (Buenaventura), u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Colombia omwille van de gebeurtenissen in 2007 een vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te koesteren. Vooreerst kan worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen niet de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Colombia. Zonder enige afbreuk te doen aan de ernst alsook de impact van deze gebeurtenissen op uw leven dient te worden opgemerkt dat u vervolgens nog méér dan zeven jaar (periode 2007 – 2014) in Buenaventura, én in het algemeen nog méér dan tien jaar op verschillende plaatsen in Colombia, heeft verbleven zonder (geloofwaardige) problemen te hebben gekend (zie supra). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u in 2013 een nieuwe relatie bent aangegaan, u een dochter heeft gekregen en vanaf

2014 vast tewerkgesteld was in de bouwsector te Cali. Kan hier in de marge nog worden aan toegevoegd dat uw (ondertussen) ex-partner ten aanzien van het Commissariaat-generaal ook uitdrukkelijk verklaarde dat de bomaanslag, en de daaropvolgende ontheemding van uw familie in 2007, niet aan de basis lag van jullie definitieve vertrek uit Colombia (zie CGVS E., p. 13). Verder kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen eveneens blijkt dat u noch uw gezin specifiek gevisieerd werd bij dit incident in 2007. Zo stelde u dat het beoogde doelwit van de aanslag een politiepost was maar dat de bom per toeval tot ontploffen werd gebracht tegenover uw woning (zie CGVS, p. 14). Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u in Colombia geen problemen meer heeft gekend naar aanleiding van dit incident (zie CGVS, p. 14). Bijgevolg volstaat deze gebeurtenis, en de daaropvolgende ontheemding, evenmin om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort alsook uw identiteitskaart bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst alsook uw reisweg. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. De overige documenten werden hierboven reeds besproken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de

Rechten van de Mens (hierna « EVRM »); artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet; de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stellen met betrekking tot het verband met het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dat zij ernstige bedreigingen hebben ondergaan in hun land van herkomst. Zij betogen hierover als volgt: *“De leden van de Urabenos beschouwen verzoeker als informant voor een rivaliserende bende (La Empresa of La Oficina) omdat hij als motor- taxichauffeur werkte en in dit context de hele stad doorkruiste en op regelmatige basis in wijken van rivaliserende bendes ging. UNHCR stelt hierover in zijn « Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia » dat taxichauffeurs, als personen in beroep die vatbaar zijn voor afpersing, een risicoprofiel vormen en mogelijk internationale bescherming van vluchtelingen nodig hebben op basis van hun (toegerekende) politieke overtuiging of op basis van andere verdragsgronden (...)(UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia, HCR/EG/COL/15/01, September 2015, pp. 31-33 - stuk 3). Human Rights Watch stelt dat de Urabenos de beweging van bewoners tussen buurten ernstig beperken en dat als mensen - zoals moto taxichauffeur - ‘onzichtbare grenzen’ overschrijden tussen buurten die worden gecontroleerd door rivaliserende bendes, ze het risico lopen verdacht te worden van collaboratie met de vijand. Wat er precies met de verzoeker is gebeurd. (...) (HRW, « Colombia: New Killings, Disappearances in Pacific Port », 04.03.2015, <https://www.hrw.org/news/2015/03/04/colombia-new-killings-disappearances-pacific-port> - stuk 4).*

De vervolgingen en vrees voor vervolgingen van verzoekers zijn gebaseerd op de politieke overtuiging motief in brede zin. Ze zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève. Gezien huidige context van conflict en geweld in Colombia en in het departement van verzoeker, zijn de verklaringen van verzoeker niet enkel coherent maar ook plausibel. Bovendien kan verzoeker geen bescherming verkrijgen van zijn eigen overheden, die zeer gering controle hebben over de regio. Artikel 48/5 bepaalt dat een actor van vervolging een niet-overheidsactor kan zijn indien de staat, of een andere partij welke een aanzienlijk deel van het gebied controleert, geen bescherming kan bieden aan verzoeker. In casu is er niet betwist dat verzoeker uit het departement Valle del Cauca, Buenaventura stad, afkomstig is. Objectieve informatie hier toegevoegd bevestigen verschillende strijdende partijen zeer aanwezig zijn en dat de controle van de regering zeer gering is in deze regio.(...) (COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie », 13 november 2019, pp. 33 en 46 - stuk 5) en (...) (COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie », 27 juli 2020, pp. 15 en 31 - stuk 6). Het is dus, in casu, vastgesteld dat verzoeker geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die hij heeft meegemaakt en die hij vreest in geval van terugkeer. Prima facie hebben verzoekers een nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van verzoekers toegerekende politieke overtuigingen in de brede zin. In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vervolgingen die verzoeker heeft ondergaan en zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Colombia in vraag te stellen. We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoekers verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan. rekening houdend met de algemene beschikbare informatie. Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.” Zij verwijzen vervolgens naar het arrest n° 29 226 van 29 juni 2009 van de Raad en stellen dat zij een oprechte inspanning hebben geleverd om hun verzoeken aannemelijk te maken en dat er voldoende elementen zijn om hun verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Met het oog op de subsidiaire bescherming zetten zij, na een theoretische uiteenzetting over artikelen 2 en 3 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) het volgende uiteen: *“Objectieve informatie duiden aan dat de guerrillagroepen mensen als doelwit nemen die ze als informant voor rivaliserende bendes beschouwen. Aangezien zijn werk - motor taxichauffeur - wordt verzoeker als informant beschouwt (risicoprofiel). Verzoeker was zeer precies tijdens zijn onderhoud. Bovendien, in casu, twijfelt de verwerende partij niet dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen zelf en de regering. Verzoeker is afkomstig uit het departement Valle del Cauca, Buenaventura stad. gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie (zie COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie », 13 november 2019, pp. 33 en 46 - stuk 5 en COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie ». 27 juli 2020. pp. 35-36 - stuk 6). Uit de COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie » van 13 november 2019 is er sprake van « ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten » in Colombia: (...) ((COI Focus « Colombia -*

Veiligheidssituatie », 13 november 2019, pp. 7 en 18 - stuk 5). Uit de laatste COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie » van 27 juli 2020 is er sprake van een « gewapend conflict » sinds « vijf decennia » in Colombia en van « andere vormen van geweld » zoals het geweld in de stad « Buenaventura » die word « getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken »: (...) (COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie ». 27 juli 2020. pp. 7 en 35-36 - stuk 6). Deze elementen zorgen ervoor dat verzoekers een reëel risico tot ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) en, in mindere maat, c) van de Vreemdelingenwet. Er bestaat bovendien geen vestigingsalternatief voor verzoekers. Verzoekers voldoen aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien behoren zij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. In ondergeschikte orde dienen hen ten gevolge, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden ».

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 1 tot 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet; artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij menen dat de grieven van de commissaris-generaal op basis waarvan hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert, niet draagkrachtig zijn en dat hij zijn onderzoeksplicht niet op draagkrachtige wijze heeft uitgevoerd. Zij ontwikkelen het middel als volgt: *“Vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a) en b), van de Vreemdelingenwet. 1. De vrees om gedood en of ontvoerd te worden door de Urabehos in geval van terugkeer naar Colombia. A. Verzoeker begrijpt niet hoe hij had kunnen bewijzen - « met tastbaar en overtuigend begin van bewijs » - dat hij inderdaad werd beschuldigd van informant te zijn voor rivaliserende bendes door de Urabehos. Hij herhaalt dat hij werd bedreigd door middel van een audiobericht die hem werd gespeeld door een lid van de Urabehos toen hij bij hen opdook nadat hij hoorde dat een genoemd El Loco naar hem op zoek was. De verzoeker - die geen bewijsstuk heeft - heeft daarom inderdaad geen « tastbaar » bewijs van deze bedreigingen. De verzoeker was echter overtuigend over dit gebeurtenis. Hij was inderdaad spontaan en heel precies gedurende zijn vrij relaas (NPO Biojo. pp 13-14). Hij reageerde bovendien nauwkeurig op alle vragen die hem over dit onderwerp werden gesteld (NPO Biojo. 15-17). Indien verweerder niet overtuigd was hierover omwille van het feit dat verzoeker geen bewijsstuk had kunnen overgelegen, was het aan hem om verzoeker op dit punt nader te ondervragen , quod non. Ter herhaling, als de bewijslast in beginsel bij de verzoeker ligt, wordt de plicht om alle relevante feiten vast te stellen en te beoordelen gedeeld tussen de verzoeker en de verweerder ». Verzoekers citeren vervolgens paragrafen 196 en 197 van het UNHCR Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status. “B. De verzoeker weet niet te verklaren waarom hij in 2014 voor het eerst (en niet eerder) werd bedreigd. Het antwoord op deze vraag ligt bij zijn actoren van vervolging. C. Verzoeker heeft bovendien nooit gezegd dat hij de enige taxichauffeur was die dit soort problemen heeft gekend (NPO B. p. 16): « Kent u mensen met zelfde beroep die soortgelijke problemen hebben ondervonden? Met exacte namen kan ik hun niet vertellen. Ik ken twee gelijkaardige. Zelfde zaken gebeurde met hen als met mij. Wat is er met hen gebeurd? Wel eerste persoon was iemand die zeer van dichtbij familie was. Het is de neef van broer. Ze zeiden hem dat hi informant was van andere wijk en ook hij moest de wijken inrijden. Het is mij niet duidelijk of hij informant was of niet. Die jongen heeft de stad niet verlaten en de dag later is iemand op zijn moto opgestapt en hij kreeg kogel in hoofd. De persoon viel neer en andere is van moto afgeslapt en is volgende wijk binnen gegaan. » Dit soort problemen zijn consistent met de inhoud van de objectieve informatie: (...) (HRW, « Colombia: New Killings, Disappearances in Pacific Port », 04.03.2015. [https:// www.hrw.org/news/2015/03/04/colombia-new-killings-disappearances-pacific-port](https://www.hrw.org/news/2015/03/04/colombia-new-killings-disappearances-pacific-port) - stuk 4). D. De verzoeker stelt dat hij denkt dat zijn zus documenten heeft in Colombia die bewijzen dat hij in 2014 ontheemd werd vanwege de beschuldiging van informant te zijn voor rivaliserende bende door de Urabehos. Verzoeker doet zijn uiterste best om deze documenten zo snel mogelijk te verkrijgen. Ter conclusie, heeft de verwerende partij niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekers en de beschikbare informatie in verband met hun land van herkomst behandeld in tegenstelling met artikel 48/6. §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht. Deze grieven zijn duidelijk onvoldoende om de beschuldigingen (van informant te zijn) tegen de verzoeker in twijfel te trekken. 2. Het feit dat verzoeker zich vrijwillig bij de Urabehos heeft aangemeld. A. Verzoeker herhaalt dat hij naar de Urabehos ging omdat hij niet wist waarom El Loco hem zocht en zich daarom niet kon voorstellen dat hij in gevaar was (NPO B., p. 15:« Ik wist pas waarvoor het ging toen ik ter plaats kwam »). doen hij zich het gevaar realiseerde, vertrok hij onmiddellijk. B. De verzoekster legt uit dat ze zichzelf misschien niet genoeg verstaanbaar heeft gemaakt of dat haar woorden niet correct werden begrepen / vertaald door de tolk.*

Ze stelt dat ze nooit heeft gezegd dat de broer van de verzoeker op de hoogte was van het bevel om hem te doden, maar gewoon dat hij wist waarom El Loco hem zocht. In werkelijkheid was El Loco op zoek naar de verzoeker om hem te vermoorden omwille van de beschuldigingen van informant te zijn tegen hem. wat ze ontdekten toen ze daar aankwamen (NPO C., p. 14: « Hij (El Loco) zei dat hij A. moest zien, dat hij zich moest aanbieden op kantoor, omdat er commentaren rond gingen dat hij informant was voor andere bende. Er was al een bevel om hem te doden. »). Er was dus een bevel om verzoeker te vermoorden, maar zijn broer was daarvan niet op de hoogte totdat ze de Urabenos gingen zien (NPO Biojo, p. 15: « Ik wist pas waarvoor het ging toen ik ter plaats kwam »). Onnodig te herhalen dat de broer van verzoeker hem vergezelde naar de Urabenos. Nu zou hij dat nooit hebben gedaan als hij er op de hoogte was dat er een bevel om hem te doden boven hem hing. C. De verzoekers bevestigen dat de naam van de verzoeker in het audiobERICHT werd genoemd. Verzoekster legt uit dat zij zich dit element tijdens haar gehoor niet heeft herinnerd. Ze herhaalt dat ze niet persoonlijk aanwezig was toen dit audiobERICHT aan de verzoeker werd afgespeeld. Het is dus hem die aan verzoekster over deze gebeurtenis vertelde. Dit element vereist een meer flexibele analyse van haar verklaringen over deze gebeurtenis. De verzoekster betreurt dat de verwerende partij haar nooit heeft geconfronteerd met deze schijnbare tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en deze van haar ex- echtgenoot. Inderdaad, zou ze het artikel 17. §2, van de Koninklijk besluit van 11 juli 2003 moeten toepassen (...). Door de verzoekster geen kans te hebben gegeven om verklaringen over deze schijnbare tegenstrijdigheid te geven, heeft de verwerende partij artikel 17, §2, van de Koninklijk besluit van 11 juli 2003 en haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Deze kleine tegenstrijdigheid is in ieder geval niet voldoende om deze gebeurtenis - waarover verzoekers voor de rest zich zeer precies hebben getoond - ter discussie te stellen. Ter conclusie, heeft de verwerende partij niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekers behandeld in tegenstelling met artikel 48/6. §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht. Deze grieven zijn onvoldoende om het feit dat verzoeker naar de Urabenos ging nadat hij had vernomen dat El Loco hem zocht in twijfel te trekken. 3. Modus operandi van de Urabenos. A. Verzoeker herhaalt dat hij de leden van Urabenos op straat ontmoette. Hun missie, zoals vermeld in het audiobERICHT, was om de verzoeker naar een andere plek te brengen om zijn executie uit te voeren (NPO B. p. 16: « Wat werd in audiofragment gezegd? In dat audiobestand wordt gezegd dat ik informant ben van andere bende en dat zij mij op die dan Langen oppakken maar dat de wagen waarmee zij mij gingen oppakken stuk ging. Zij gingen mij dan onmiddellijk naar ander plek brengen. Wat zij met mensen dan doen is hun vierendelen zodat familie hen nooit meer terug vindt. »). In tegenstelling tot wat de verwerende partij subjectief beweert, is het feit dat de Urabenos een probleem hadden met hun voertuig waarmee zij verzoeker moesten vervoeren een logische en samenhangende reden die verklaart waarom hij op deze dag er levend kon uit komen. B. In tegenstelling tot wat de verwerende partij - die verwijst naar pagina 16 van de notas van het persoonlijk onderhoud van verzoeker - beweert, heeft verzoeker nooit verklaard dat mensen die verdacht worden informant te zijn voor een andere bende in het verleden « gewoon in het openbaar geliquideerd werden ». Ter conclusie, heeft de verwerende partij opnieuw niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekers behandeld in tegenstelling met artikel 48/6. §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht. 4. Het feit dat de verzoeker « in de woning van zijn moeder in Cali gedurende vijf jaar" ging onderduiken. A. Ten eerste, integendeel tot wat de verwerende partij suggereert in haar beslissing, woonden verzoekers niet vijf jaar in Cali bij de moeder van verzoeker. Ze woonden maar 2 jaar bij haar. Ze verhuisden vervolgens naar Ciudad Del Campo (tussen Palmiro en Candelaria) waar zij ongeveer 1 jaar verbleven en naar Poblado Campestre (in Candelaria) waar zij ongeveer 2 jaar verbleven precies omdat verschillende personen hen opnieuw in de gaten begonnen te houden. Met andere woorden, tussen 2014 en 2019 zijn ze vier keer verhuisd (Buenaventura. Cali, Ciudad Del Campo, Poblado Campestre. Buenaventura). Ten tweede, legt verzoeker uit dat - als het waar is dat de Urabenos ook in Cali aanwezig zijn. zoals overal in Valle del Cauca - hij geen andere keus had dan naar daar - de enige plek waar iemand, zijn moeder, verzoekers kon huisvesten en hen kon helpen in hun behoeften te voorzien terwijl de verzoekster zwanger was op da moment - te verhuizen. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij zich beperkt tot het zoeken naar wat zij beschouwt als inconsistenties zonder zijn situatie als geheel te proberen te begrijpen. De verzoeker heeft het gevoel dat, ongeacht wat zijn keuzes en acties hadden kunnen zijn, de verwerende partij deze tegen hem zou hebben gebruikt. Hij verliet Buenaventura - waar hij altijd had gewoond en waar hij al zijn oriëntatiepunten had - om te proberen aan zijn vervolgers te ontsnappen. De verwerende partij die dit element tegen verzoeker gebruikt - hoewel dit bewijst integendeel van een angst van de verzoeker - voert geen objectieve en onpartijdige analyse uit. B. Als de verzoekers tussen 2014 en 2019 geen echt probleem tegenkwamen, is dat precies omdat ze voorzichtig waren en verschillende keren verhuisden om elke confrontatie met de leden van Urabenos te vermijden. Ter conclusie, heeft de verwerende partij nog eens niet met alle vereiste objectiviteit en onpartijdigheid de verklaringen van verzoekers behandeld in tegenstelling met artikel 48/6. §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht. 5. Gebeurtenissen in 2016.

De verzoekers leggen uit dat ze niet over de gebeurtenissen van 2016 - het feit dat in 2016 verscheidene personen zij en hun woning in de gaten begonnen te houden - hebben gesproken bij de DVZ omdat de agent van de DVZ hen aanspoorde om hun asiel motieven vlug samen te vatten. De verzoekers leggen uit dat ze zeiden voor het gemak en om samen te vatten dat ze tussen 2014 en 2019 in Cali woonden, omdat Ciudad Del Campo en Poblado Campestre net buiten Cali liggen. Cali is de stad die het dichtst bij deze twee steden ligt (zie Map - stuk 7). Zij hadden erg weinig tijd bij de DVZ. De verzoekers waren onder de druk om snel te gaan. Bij het CGVS hadden zij alle noodzakelijke tijd om hun heel relaas, in details, te vertellen. Uw Raad is volledig op de hoogte van de voorwaarden waaronder interviews bij de DVZ plaatsvinden. De verzoekers voegen toe dat het is precies omwille van deze gebeurtenissen dat zij naar Ciudad Del Campo verhuisden in 2016. Deze grief is absoluut niet relevant.

6. Gebeurtenissen na het vertrek van verzoeker in 2014. De verzoekers bestrijden de kennelijk niet-objectieve analyse van de verwerende partij betreffende de dreigtelefoontjes die verzoeker ontving na de gebeurtenissen van 2014. Integendeel tot wat de verwerende partij beweert, sprak verzoeker nooit van « eventuele dreigtelefoontjes » noch gedurende zijn interview bij DVZ, noch gedurende zijn gehoor bij het CGVS. Hierover noemt de verwerende partij in haar beslissing niet de pagina's van het persoonlijk onderhoud van verzoeker waar hij - volgens haar - verluidt sprak van "eventuele dreigtelefoontjes". om de simpele reden dat hij dat nooit zei, in tegenstelling tot wat zij doet voor verzoekster (NPO C., pp. 17). Voor het overige, hoewel verzoeker zou hebben gesproken van "eventuele dreigtelefoontjes", terwijl verzoekster sprak van "herhaaldelijk dreigtelefoontjes", quod non, is het in elk geval een subjectieve beoordeling van een frequentie die niet kan worden gebruikt als onderdeel van de objectieve analyse die door de verwerende partij moet worden uitgevoerd. De verzoeker werd nooit ondervraagd over deze dreigtelefoontjes tijdens zijn gehoor, in tegenstelling tot verzoekster. Deze grief is noch gegrond, noch relevant. De verwerende partij heeft opnieuw niet met alle vereiste objectiviteit en onpartijdigheid de verklaringen van verzoekers behandeld in tegenstelling met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht.

7. Gebeurtenissen in juli 2019. A. Verzoeker herhaalt dat hij bij zijn terugkeer in 2019 slechts minder dan twee weken in Buenaventura verbleef en dat hij bij zijn zus woonde gedurende deze korte periode (NPO B., p. 7). Onder deze omstandigheden, lijkt het redelijk dat hij geen materieel bewijs heeft van zijn terugkeer naar Buenaventura in 2019. B. Verzoekers bevestigen, zoals vernield gedurende hun persoonlijke onderhoud, dat aangezien El Loco was vermoord en Hencho was gearresteerd terwijl zij de hiërarchische superieuren van de Urabenos in Buenaventura waren, geloofden de verzoekers oprecht dat zij geen risico meer liepen voor hun leven in geval van terugkeer. Verzoeker herhaalt er verder aan dat zijn andere kinderen in Buenaventura waren en dat hij daarom na vijfjaar van afwezigheid natuurlijk dichtbij hen wilde zijn (NPO B., p. 7: « Daar bevonden mijn andere kinderen zich »). De verzoekers waren overtuigend over de gebeurtenissen die in juli 2019 plaatsvonden. Ze waren inderdaad spontaan en heel precies en reageerde, nauwkeurig op alle vragen die hen over dit onderwerp werden gesteld (NPO B., 7-8, 14 en 18 ; NPO C., pp. 12 en 18-19). De gebeurtenissen van juli 2019 moeten als gesteld worden beschouwd. Ter conclusie, is de analyse van de verwerende partij kennelijk onredelijk. De verwerende partij heeft niet met alle vereiste objectiviteit en onpartijdigheid de verklaringen van verzoekers behandeld in tegenstelling met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht. Deze grieven zijn duidelijk onvoldoende om de problemen die verzoeker ondervond in juli 2019 in twijfel te trekken.

8. De inspanningen om verzoeker te vinden na zijn vertrek uit Buenaventura in juli 2019. Het enkele feit dat verzoeker niet precies heeft kunnen zeggen hoe vaak de verzoekster werd benaderd na zijn vertrek uit Buenaventura in juli 2019 is duidelijk niet genoeg om de inspanningen van de Urabenos om hem te vinden in twijfel te trekken. Zoals met hun hele verhaal, waren de verzoekers overtuigend over de inspanningen van de Urabenos om verzoeker te vinden na zijn vertrek uit Buenaventura in juli 2019. Ze waren inderdaad spontaan en heel precies en reageerde, nauwkeurig op alle vragen die hen over dit onderwerp werden gesteld (NPO B., p. 19; NPO C., p. 12). Deze enkele grief is duidelijk onvoldoende om de inspanningen van de Urabenos om verzoeker te vinden na zijn vertrek uit Buenaventura in juli 2019 in twijfel te trekken.

9. Afwezigheid van verzoek om internationale bescherming in Spanje Verzoekers hebben verklaard dat zij in Spanje geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend omdat zij op zoek waren van een veilig en rustig land (NPO B., p. 11 ; NPO C., p. 10). Ze hadden gehoord van de slechte materiële opvang voorwaarden voor asielzoekers in Spanje, in tegenstelling tot België waarover zij zeer goede feedback hadden gekregen. Zij waren dus van plan om naar België te gaan wanneer zij hun reis organiseerden vanuit Colombia. Alle objectieve bronnen zijn het er inderdaad over eens dat de opvangvoorzieningen in Spanje betreurenswaardig zijn. Zij verkozen daarom natuurlijk liever naar België te gaan. Hun reis was dus als volgt georganiseerd: vlucht van Colombia naar Spanje voor een eenvoudige doorreis en aankomst in België. De verzoekers hebben in Spanje niet verbleven. Hoewel aanvechtbaar deze houding is, toch is het volkomen begrijpelijk en menselijk. Deze grief is niet relevant.

10. Documenten.

Ter ondersteuning van hun asielaanvragen hebben verzoekers tussen andere de volgende documenten ingediend: Attest i.v.m. ontheemding, Aangifte bij parket Bogota. In tegendeel tot wat de verwerende partij beweert, werden de problemen waarmee verzoekers werden geconfronteerd, niet rechtsgeldig ter discussie gesteld en dienen zij dus als vastgesteld te worden beschouwd. De documenten die door verzoekers werden ingediend - het attest i.v.m. ontheemding en de aangifte bij parket Bogota - dienen dus te worden beschouwd als een begin van bewijs van de problemen die zij hebben ondergaan. Deze documenten werden inderdaad afgegeven door de officiële nationale autoriteiten. De inhoud van deze documenten is bovendien in overeenstemming met de verklaringen van de verzoekers. Ter conclusie, bestaat er voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekers ondersteunen opdat hun asielrelazen als geloofwaardig beschouwd worden door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel » en citeren vervolgens opnieuw artikel 196 van het UNHCR Handboek. Zij stellen verder dat de vervolgingsfeiten als vanzelfsprekend moeten worden beschouwd en onder verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dat de bewijslast wordt omgekeerd. Zij zijn van mening dat verwerende partij niet aantoont dat er geen risico voor de verzoeker bestaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en dat zij internationale bescherming dienen te krijgen.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, gedragen verzoekers zich naar de wijsheid van de Raad maar herhalen dat *“uit de COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie » van 13 november 2019 [blijkt dat] er sprake is van « ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten » (zie hierboven COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie »>, 13 november 2019, pp. 7 en 18) en uit de laatste COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie » van 27 juli 2020 is er sprake van een « gewapend conflict » sinds « vijf decennia » in Colombia en van « andere vormen van geweld » zoals het geweld in de stad « Buenaventura » die wordt « getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken » (zie COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie », 27 juli 2020, pp. 7 en 35-36 - stuk 6). Deze informatie vereist de grootste voorzichtigheid, vooral met betrekking tot het profiel van de verzoeker.”*

Zij vragen in hoofddorde de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissingen;
2. Aanstelling BJB;
3. UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia, HCR/EG/COL/15/01, September 2015, pp. 31-33;
4. HRW, « Colombia: New Killings, Disappearances in Pacific Port », 04.03.2015, <https://www.hrw.org/news/2015/03/04/colombia-new-killings-disappearances-pacific-port>;
5. COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie », 13 november 2019, pp. 7, 18, 33 en 46;
6. COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie », 27 juli 2020, pp. 7, 15, 31, 35-36;
7. Map.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 22 januari 2021 neer in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 27 juli 2020 (hyperlink) ter kennis wordt gebracht en aan de hand van deze COI Focus, alsook de reeds in de bestreden beslissingen geciteerde “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015 (hyperlink) en de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 13 november 2019 (hyperlink) besloten wordt dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat verzoekende partij geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende*

verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Volgens hun verklaringen vrezen verzoekers te zullen worden gedood door de gewapende groepering Urabenos in Buenaventura omdat eerste verzoeker als moto-taxichauffeur, die in verschillende wijken van de stad Cali kwam, door deze groepering er in 2014 van beschuldigd werd informatie door te spelen aan een rivaliserende groepering, genaamd La Empresa of La Oficina. Verzoeker werd door zijn broer J.E. in 2014 ervan op de hoogte gebracht dat hij zich onmiddellijk bij *“El loco”*, de leider van de Urabenos moest melden. Verzoeker ging hierop in en werd daar geconfronteerd met een audio-bericht waarin eerste verzoeker bij naam werd genoemd en waarin werd opgedragen om eerste verzoeker te laten verdwijnen. Evenwel werd de bedreiging niet uitgevoerd omwille van een defect aan de wagen. Daarop kon eerste verzoeker de plaats van afspraak met El loco verlaten. Onmiddellijk daarna vertrok hij uit Buenaventura en bleef gedurende twee jaar, samen met tweede verzoekster in de woning van eerste verzoekers moeder in Cali (La Cessona). Zij verhuisden na twee jaar naar Ciudad del Campo in Candelaria en aldaar een jaar te hebben verbleven verhuisden zij vervolgens naar Poblado Campestre in Candelaria, gelegen dichtbij Cali. In beide gevallen verhuisden zij omdat mannen hun huis in de gaten hielden. In 2019 vernamen verzoekers dat El Loco gedood was en dat Hencho, een bendeleider in een andere wijk van Buenaventura gearresteerd werd en verhuisden terug naar Buenaventura. Zij verbleven bij de zus van eerste verzoeker, M., maar na elf dagen kwamen er twee leden van de Urabenos langs bij zijn zus en vroegen naar hem. Hiervan op de hoogte gesteld door zijn zus, keerde eerste verzoeker niet meer naar het huis van zijn zus terug en vertrok de volgende dag naar Cali en vandaar naar Bogota. Daar vroeg eerste verzoeker hulp bij de *“eenheid voor de bescherming van slachtoffers”*, maar werd hem geen hulp verleend. Hij diende ook een klacht in bij het parket van Bogota. Tweede verzoekster vervoegde eerste verzoeker twee maanden later in Bogota. Zij verlieten Colombia op 28 oktober 2019 en dienden op 5 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. In juni 2020 beëindigden verzoekers hun relatie.

5.3. Verzoeker leggen hun originele paspoort en identiteitskaart neer alsook het origineel paspoort van hun minderjarige dochter. De Raad stelt vast de authenticiteit van deze documenten niet betwist wordt en dat verzoekers derhalve hun Colombiaanse nationaliteit en hun identiteit voldoende aantonen.

5.4. Verzoekers leggen verder ook een kopie neer van een attest in verband met de ontheemding van eerste verzoeker en een kopie van een aangifte bij het parket in Bogota dd. 19 juli 2019 (Fiscalia general de la nacion formato unico de noticia criminal conocimiento inicial) (zie administratief dossier eerste verzoeker, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4). Met betrekking tot het eerstgenoemde document verklaart eerste verzoeker dat dit document *“aantoont dat je slachtoffer bent van gewapend conflict”*, en te maken heeft met *“het moment waarop bom op woning ontplofte en ook met eerste geval in 2014 toen ik verhuisde naar Cali”*. Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud of hierop vermeld is omwille van welke reden eerste verzoeker ontheemd werd, antwoordt hij *“op dat document niet maar bij organisatie hebben zij al die informatie”* (notities PO eerste verzoeker, p. 12).

Hij verklaart verder dat de eenheid voor bescherming aan slachtoffers hem *"in een bepaalde periode hebben geholpen wat de huur betreft. In werkelijkheid stelt dit niet veel voor"* (*idem*). Met betrekking tot de aangifte bij het parket in Bogota verklaart eerste verzoeker dat hierin *"de feiten van 16 juli worden verteld. Het moment dat zij mij daar kwamen zoeken en alle verder stappen die ik deed om stad te verlaten. Parket vraagt je naar de feiten die jou overkomen zijn. Ook naam van persoon bij ik woonde op moment dat zij me kwamen zoeken staat vermeld."* (notities PO eerste verzoeker, p. 13). De Raad stelt vast dat de voorgelegde documenten kopieën zijn, waarvan de bewijswaarde slechts relatief is omdat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Verder stelt de Raad vast dat uit de toelichting van eerste verzoeker bij deze documenten weliswaar blijkt dat deze betrekking hebben op verzoekers vluchtmotieven, maar dat zij *an sich* geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekers kunnen aantonen, nu de klacht bij het parket slechts de registratie van verzoekers verklaringen over zijn beweerdde problemen bevat en hieruit niet kan blijken dat deze verklaringen verder zijn geverifieerd door de autoriteiten in Bogota en het ontheemden attest verder geen informatie bevat over de redenen waarom eerste verzoeker ontheemd werd.

Hieruit blijkt dat verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek te staven met documentair bewijs maar dat deze documenten niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade aan te tonen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.5. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota neergelegd door verwerende partij en de opmerkingen van beide partijen gemaakt ter terechtzitting, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekers hun vrees dat eerste verzoeker gedood of ontvoerd zal worden door de Urabenos omwille van het feit dat hij ervan beschuldigd wordt als informant te hebben gewerkt voor een rivaliserende bende niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Zo maakt eerste verzoeker niet aannemelijk waarom hij plots in februari 2014 door de leider van de Urabenos ervan zou verdacht worden een informant te zijn van een rivaliserende bende. De Raad stelt vast dat eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat hij na hun verhuis naar een andere wijk van Buenaventura sinds 2008 als moto-taxichauffeur werkte en in die hoedanigheid ook in de wijken van rivaliserende bendes kwam (notities PO eerste verzoeker, p. 13, 16), maar voor februari 2014 nooit enig probleem heeft gehad met Urabenos (*idem*, p. 16). Eerste verzoeker verklaart verder helemaal niets te maken gehad te hebben met de verschillende bendes in Buenaventura en dat er veel moto-taxichauffeurs actief zijn in de stad. De bestreden beslissingen stellen dan ook op goede gronden dat (i) het geenszins duidelijk is omwille van welke redenen de Urabeno dan wel El loco hem vanaf februari 2014 ervan verdacht een informant te zijn en (ii) uit het voorgelegde attest met betrekking tot zijn ontheemding enkel blijkt dat hij in 2007 en 2014 ontheemd werd maar dat uit dit document, waarvan enkel eerste pagina wordt voorgelegd, de reden waarom hij ontheemd werd, niet kan worden afgeleid en dus niet is aangetoond dat dit effectief het gevolg zou zijn geweest van de beschuldiging dat hij als informant voor een rivaliserende bende zou hebben gewerkt.

Verzoekers slagen er niet in deze motieven te weerleggen. Waar verzoekers in het tweede middel wijzen op het feit dat eerste verzoeker overtuigend, spontaan en heel precies was en nauwkeurig antwoordde op alle vragen omtrent dit onderwerp stelt de Raad vast dat zij hiermee geen plausibele verklaring bieden voor het feit dat de Urabenos eerste verzoeker plots, na zes jaar dit beroep te hebben uitgeoefend in Buenaventura, zonder enige concreet aanwijsbare aanleiding ervan zouden verdenken dat hij een informant was. Waar zij stellen dat eerste verzoeker nooit heeft gezegd dat hij de enige taxichauffeur was die dit soort problemen heeft gekend, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat hij dit zou beweerd hebben, maar dat in tegendeel wordt verwezen naar verzoekers verklaring dat er in Buenaventura veel taxichauffeurs actief zijn, waardoor het des te onwaarschijnlijker is dat precies eerste verzoeker hiervan beschuldigd zou worden. De loutere stelling dat het antwoord daarvoor bij zijn actoren van vervolging ligt en de verwijzing naar een bericht van Human Rights Watch van 2015 dat bevestigt dat het geweld in Buenaventura 13,682 inwoners uit hun huizen dreef en dat de Urabenos, Empresa en AGC het vrij verkeer van inwoners tussen de wijken strikt beperkten doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers niet aannemelijk maken dat eerste verzoeker gevisieerd zou zijn geweest door de leider van Urabenos. Ook uit de door verzoekers bij de indiening van hun verzoek neergelegde documenten kan dit niet blijken.

Het attest met betrekking tot de ontheemding van eerste verzoeker in 2007 en 2014 vermeldt geen redenen waarom hij in die periode ontheemd was. De kopie van zijn aangifte bij La Fiscalía bevat enkel een weergave van eerste verzoekers eigen verklaringen met betrekking tot zijn beweerd problemen en kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen. Waar verzoekers in het tweede middel stellen dat eerste verzoeker denkt dat zijn zus documenten heeft in Colombia die bewijzen dat hij in 2014 ontheemd werd vanwege de beschuldiging informant te zijn voor een rivaliserende bende en hij zijn uiterste best doet om deze documenten zo snel mogelijk te verkrijgen, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers deze documenten niet toevoegen aan hun verzoekschrift noch neerleggen ter terechtzitting.

Het ongeloofwaardige karakter van verzoekers beweerd problemen met Urabenos blijkt verder uit het gegeven dat hij zich vrijwillig aanbood bij El loco en dat hij, hoewel de Urabenos hem hadden duidelijk gemaakt dat zij hem wilden doden, zij hem gewoon lieten gaan. Dat eerste verzoeker, in een periode waarin volgens de door verzoekers aangebrachte periode het geweld door de bendes duizenden mensen uit Buenaventura deed vluchten, zomaar ingaat op de vraag van de plaatselijke leider van de Urabenos om naar zijn *"kantoor"* te gaan en dat hij pas wist waarover het ging toen hij ter plaatse was, kan niet overtuigen. Uit de notities van tweede verzoekster blijkt dat volgens haar El loco tegen eerste verzoekers broer, die ook taxichauffeur was, had verteld wat er met de broer aan het gebeuren was en dat eerste verzoeker zich moest aandienen omdat *"er commentaren rond gingen dat hij informant was voor andere bende. Er was al een bevel om hem te doden."* (notities PO tweede verzoekster, p. 14). Waar verzoekers aanvoeren dat tweede verzoekster nooit heeft gezegd dat de broer van eerste verzoeker op het hoogste was van het bevel om hem te doden en dat zij zich misschien niet genoeg verstaanbaar heeft gemaakt of haar woorden niet correct werden begrepen of vertaald door de tolk, stelt de Raad vooreerst vast dat zij geen concrete elementen aanbrengt die er op zouden wijzen dat er zich een probleem stelde met de vertaling tijdens het persoonlijk onderhoud, noch is daarvoor enige aanwijzing te vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers in het tweede middel zelf aangeven dat zij verklaarde dat de broer van eerste verzoeker wist waarom El loco hem zocht en bevestigen dat zijn broer hem vergezelde naar de ontmoeting met El loco. Dat eerste verzoeker niet zou zijn ingelicht van de *"commentaren"* die de ronde deden over het feit dat hij een informant was door zijn broer, terwijl deze laatste hiervan op de hoogte was, zoals zij zelf bevestigen in het verzoekschrift en dat verzoeker alsnog naar de afspraak ging om te *"horen wat zij wilden zeggen"* (notities PO eerste verzoeker, p. 15) is niet ongeloofwaardig in het licht van de beschikbare informatie over de gewelddadige reputatie van de bendes en het feit dat verzoeker zelf verklaart dat hij wist hoe de bendes tewerk gingen (*idem*).

Verder is ook eerste verzoekers verklaring voor het gegeven dat El loco hem zomaar liet gaan nadat hij eerste verzoeker het audiobericht had laten horen waarin hij ervan beschuldigd werd een informant te zijn van een rivaliserende bende niet geloofwaardig in het licht van de beschikbare informatie over de gewapende bendes in Colombia. Eerste verzoekers verklaring dat de wagen waarmee zij hem op die dag zouden oppakken en naar een andere plek brengen stuk ging (notities PO eerste verzoeker, p. 13) is niet aannemelijk. Deze verklaring strookt niet met verzoekers verklaringen over de manier waarop de gewapende groeperingen werken, met name dat *"gelijk wie later op mijn moto zou kunnen stappen en ik zou in de rug of het hoofd kunnen geschoten worden. Het is niet dat ik mij dat allemaal inbeeld. Veel mensen hebben dat daar doorstaan en zijn dood. Zij zeggen jij bent informant en als ik dan gelijk wie als passagier meeneem kan ik beschoten worden(...)"* (notities PO eerste verzoeker, p. 15). Bovendien verklaart eerste verzoeker zelf dat de gewapende groeperingen geen informanten tolereren (notities PO eerste verzoeker, p. 16). Het is dan ook niet geloofwaardig dat Urabenos, indien zij daadwerkelijk de intentie hadden eerste verzoeker om te brengen omwille van het doorgeven van informatie aan een gewapende rivaliserende bende, verzoeker eerst zouden inlichten van hun voornemen om dit te doen door middel van een audiobericht, en hem vervolgens vrijuit zouden laten gaan omwille van een defecte wagen. Dat het probleem met de wagen een logische en samenhangende reden is die verklaart waarom eerste verzoeker op die dag er levend kon uitkomen, zoals verzoekers poneren in het tweede middel, kan dan ook niet worden bijgetreden. In zoverre eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet letterlijk heeft gezegd dat mensen die ervan verdacht worden informant te zijn voor een andere bende gewoon in het openbaar geliquideerd worden, zoals verzoekers aanvoeren in het tweede middel, kan evenwel uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag vastgesteld worden dat eerste verzoeker tot tweemaal toe vermeldt dat in dergelijke gevallen leden van de gewapende groeperingen achteraan op de moto van de verdachte kunnen springen en hen ombrengen. Naast de hierboven reeds geciteerde passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud waarin eerste verzoeker in algemene termen naar deze methode refereert, geeft eerste verzoeker ook het voorbeeld van een persoon die dichte familie was.

Eerste verzoeker verklaart hierover dat *“Het is mij niet duidelijk of hij informant was of niet. Die jongen heeft de stad niet verlaten en de dag later is iemand op zijn moto opgestapt en hij kreeg kogel in het hoofd. De persoon viel neer en andere is van moto afgestapt en is volgende wijk binnen gegaan”* (notities PO eerste verzoeker, p. 16). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat uit de verklaringen van eerste verzoeker kan afgeleid worden dat volgens hem vermeende informanten op straat kunnen vermoord worden, zodat de bestreden beslissing op goede gronden naar deze verklaringen verwijst om te stellen dat volgens zijn verklaringen *“in het verleden informanten gewoon in het openbaar geliquideerd werden”*. Verwerende partij kan dan ook geen gebrek aan objectiviteit worden verweten, zoals verzoeker ten onrechte aanvoeren in het tweede middel.

Voorts stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers na hun vertrek uit Buenaventura in 2019, geen noemenswaardige problemen hebben gekend volgens hun eigen verklaringen met de Urabenos. Eerste verzoeker verklaart weliswaar dat hij in Cali thuis beroofd werd, maar kan hier geen exacte datum voor geven en stelt zelf dat dit niets te maken had met zijn problemen in Buenaventura met de Urabenos maar dat dit een gevolg was van de algemene misdaad in Colombia (notities PO eerste verzoeker, p. 17). Eerste verzoeker verklaart verder dat benedeleden in de buurt van zijn huis in de omgeving van Cali rondhingen in juli 2016 en dat hij om die reden opnieuw moest verhuizen. De Raad stelt vast dat eerste verzoeker hierover uiterste vage verklaringen aflegt. Zo kan hij de periode waarin dit gebeurde niet exact situeren en komt niet verder dan *“laten wij stellen dat het 2016 was. De exacte datum weet niet meer. (...) Laten wij stellen dat het in juni was dat ik daar wegging”* (notities PO eerste verzoeker, p. 6) en blijkt uit zijn verklaringen ook niet dat zijn beweerde belagers iets anders zouden hebben ondernomen dan in de buurt van zijn huis rondhangen. Ook wat betreft de reden van zijn vertrek uit zijn daaropvolgende verblijfplaats in Ciudad del Campo verklaart eerste verzoeker enkel dat hij *“twee mannen zag. Het was onmogelijk om te weten of zij info doorspeelden. Om alles te vermijden besloot ik om er weg te gaan”*. Gevraagd of hij er ooit werd aangesproken en of er ooit iets concreet gebeurde antwoordt eerste verzoeker evenwel negatief (notities eerste verzoeker, p. 7). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat tweede verzoekster verklaart dat eerste verzoeker na 2014 dreigtelefoontjes kreeg en werd afgeperst en dat zij niet zomaar vrij in de stad Cali konden rondlopen (notities PO tweede verzoekster, p. 17), maar dat eerste verzoeker dit helemaal niet vermeldt in de vragenlijst CGVS of tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Waar verzoekers betogen dat eerste verzoeker nooit gewag maakte van eventuele dreigtelefoontjes en dat verwerende partij hierbij niet de specifieke pagina's in de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker vermeldt om de eenvoudige reden dat hij dit nooit verklaarde in tegenstelling tot tweede verzoekster, gaan zij er aan voorbij dat in de bestreden beslissing precies op deze omissie in zijn verklaringen wordt gewezen. Het gegeven dat eerste verzoeker helemaal niet verwijst naar dergelijke dreigtelefoontjes terwijl tweede verzoekster hier wel naar verwijst en zelfs verklaart dat de dreigtelefoontjes ophielden toen hij van telefoonnummer veranderde (notities PO tweede verzoekster, p. 17) ondergraaft de geloofwaardigheid van hun verklaringen dermate dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde gebeurtenissen en problemen met benedeleden na hun vertrek uit Buenaventura in 2014. Dat eerste verzoeker nooit werd ondervraagd over deze dreigtelefoontjes, kan verwerende partij uiteraard niet verweten worden nu eerste verzoeker hier zelf niets over heeft vermeld tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Dat verwerende partij het onderzoek niet objectief en onpartijdig zou gevoerd hebben en de zorgvuldigheidsplicht zou hebben geschonden hierdoor, zoals verzoekers aanvoeren in het tweede middel, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Verzoekers' betoog dat zij tussen 2014 en 2019 vier keer zijn verhuisd, dat zij geen andere keus hadden dan naar Cali te verhuizen waar ook de Urabenos aanwezig zijn en dat zij geen problemen hebben gekend tussen 2014 en 2019 omdat ze voorzichtig waren en vier keer verhuisden om problemen met de Urabenos te vermijden, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Verzoekers brengen hierdoor geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden noch brengen zij enig concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij in de periode tussen 2014 en 2019 daadwerkelijk bedreigd zouden zijn geweest door benedeleden van de Urabenos. Waar verzoekers nog stellen dat zij de gebeurtenissen in 2016 niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken hen aanspoorde om hun asielmotieven vlug samen te vatten, stelt de Raad vast dat zij ook hiermee geen enkele verklaring bieden voor de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoeker helemaal niet verwijst naar de dreigtelefoontjes die hij volgens tweede verzoekster veelvuldig zou ontvangen hebben.

Wat de beweerde gebeurtenissen in juli 2019 betreft, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk bedreigd zouden zijn geweest door leden van de Urabenos na hun terugkeer naar Buenaventura, gezien hierboven hun verklaringen met betrekking tot de beweerde

problemen van eerste verzoeker met El loco ongeloofwaardig zijn bevonden. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat verzoekers terugkeerden naar Buenaventura, kan de Raad enkel vaststellen dat zij niet aannemelijk maken dat zij werden gezocht door bendeleden van Urabenos en zij niet verder komen dan loze beweringen die nergens worden gestaafd. De bestreden beslissingen stellen hierover op goede gronden het volgende: *“Voorts mag het verbazen dat u er zelf voor gekozen zou hebben om terug te keren naar een stad die u diende te ontvluchten nadat u er, naar eigen zeggen, problemen heeft gekend, indien u reeds verscheidene jaren probleemloos in Cali woonde en werkte (zie supra). In dit verband verklaarde u te hebben vernomen dat ‘El Loco’ in 2019 gedood werd. Daarnaast zou ook zijn handlanger ‘Hencho’ in dat zelfde jaar gearresteerd zijn door de Colombiaanse autoriteiten (zie CGVS, p. 7 en 18). Als gevolg hiervan achtte u het veilig genoeg om terug te keren naar uw stad daar de personen die direct verantwoordelijk waren voor uw problemen zich daar niet langer bevonden (zie CGVS, p. 13, 14 en 18). Het kan echter geenszins overtuigen dat u, indien u werkelijk gevisieerd werd door de Urabeño én u omwille van deze redenen reeds de stad diende te verlaten, zou zijn teruggekeerd naar Buenaventura. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven omwille van de Urabeño, niet zou zijn teruggekeerd naar nét die plaats waar u het risico liep. Dat u bovendien voorafgaand aan uw terugkeer ook geen enkele poging ondernam om een duidelijk zicht te krijgen op de eventuele evolutie van uw situatie én u ervan te vergewissen dat u inderdaad geen enkele risico meer liep na het overlijden van ‘El Loco’ en de arrestatie van ‘Hencho’ alvorens effectief terug te keren naar de stad die u eerder ontvluchtte uit vrees, maakt uw relaas des te onaannemelijker (zie CGVS, p. 18). Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Urabeño na uw vertrek uit Buenaventura in juli 2019 nog inspanningen hebben geleverd om u te vinden. Uit uw verklaringen blijkt dat uw partner op een gegeven moment werd benaderd en men naar u heeft gevraagd. In dit verband stelde u het volgende: “ze vroegen aan de mama van mijn dochter waar ik was. Dat is wanneer zij de beslissing nam om naar mij toe te komen” (zie CGVS, p. 19). U voegde hieraan toe dat u niet met zekerheid kon zeggen hoe vaak uw partner benaderd werd (zie CGVS, p. 19). Dat u niet zou kunnen preciseren hoe vaak uw partner werd benaderd door uw belagers mag op zich al ten zeerste verbazen ingeval uw verklaringen de waarheid bevatten. Dit terzijde, uit uw verklaringen blijkt ook geenszins dat het hier daadwerkelijk om uw voormalige belagers / leden van de Urabeño ging, laat staan dat het mensen betrof die kwade bedoelingen hadden. Dit zijn immers loutere veronderstellingen van uw kant die geenszins door concrete elementen worden gestaafd”. Verzoekers slagen er geenszins in deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen door het louter herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen over de reden waarom zij de terugkeer naar Buenaventura veilig achtten, de aanwezigheid van eerste verzoekers andere kinderen in Buenaventura en te stellen dat hun verklaringen hierover overtuigend, spontaan en heel precies waren, zonder hierbij op enige manier in te gaan op de vastgestelde ongerijmdheden in hun verklaringen. Dat de gebeurtenissen in juli 2019 als vaststaand moeten worden geacht, zoals verzoekers beweren in het tweede middel, kan dan ook niet worden bijgetreden.*

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken omwille van de gebeurtenissen en de algemene onveiligheid in Valle del Cauca tengevolge waarvan eerste verzoeker ontheemd werd in 2007. De bestreden beslissingen motiveren hierover op goede gronden het volgende: *“Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat, wat betreft het incident in 2007 waarbij er een bom tot ontploffen werd gebracht tegenover uw woning en u en uw familie, mede ook omwille van de stijgende onveiligheid in de regio, ontheemd werden vanuit San Luiz (Buenaventura), u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Colombia omwille van de gebeurtenissen in 2007 een vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te koesteren. Vooreerst kan worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen niet de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Colombia. Zonder enige afbreuk te doen aan de ernst alsook de impact van deze gebeurtenissen op uw leven dient te worden opgemerkt dat u vervolgens nog méér dan zeven jaar (periode 2007 – 2014) in Buenaventura, én in het algemeen nog méér dan tien jaar op verschillende plaatsen in Colombia, heeft verbleven zonder (geloofwaardige) problemen te hebben gekend (zie supra). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u in 2013 een nieuwe relatie bent aangegaan, u een dochter heeft gekregen en vanaf 2014 vast tewerkgesteld was in de bouwsector te Cali. Kan hier in de marge nog worden toegevoegd dat uw (ondertussen) ex-partner ten aanzien van het Commissariaat-generaal ook uitdrukkelijk verklaarde dat de bomaanslag, en de daaropvolgende ontheemding van uw familie in 2007, niet aan de basis lag van jullie definitieve vertrek uit Colombia (zie CGVS E., p. 13). Verder kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen eveneens blijkt dat u noch uw gezin specifiek gevisieerd werd bij dit incident in 2007.*

Zo stelde u dat het beoogde doelwit van de aanslag een politiepost was maar dat de bom per toeval tot ontploffen werd gebracht tegenover uw woning (zie CGVS, p. 14). Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u in Colombia geen problemen meer heeft gekend naar aanleiding van dit incident (zei CGVS, p. 14). Bijgevolg volstaat deze gebeurtenis, en de daaropvolgende ontheemding, evenmin om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming." De Raad stelt vast dat het verzoekschrift deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat en maakt deze motieven dan ook tot de zijne.

Waar verzoekers in het eerste middel er op wijzen dat het niet betwist is dat eerste verzoeker uit Buenaventura in het departement Valle del Cauca afkomstig is en verwijzen naar de COI Focus van 2019 en 2020 waaruit blijkt dat ondermeer de Urabenos en La Empresa aanwezig zijn in Valle del Cauca en de verschillende gewapende groeperingen elkaar bevechten om controle te kunnen krijgen over de regio, wijst de Raad er op dat de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie zonder dit te betrekken op de individuele omstandigheden van verzoekers niet volstaat om een individuele en actuele vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers aan te tonen. Deze moet *in concreto* worden aangetoond, waartoe verzoekers in gebreke blijven. Hetzelfde geldt voor verzoekers' verwijzing naar de UNHCR Guidelines waarin wordt gesteld dat taxichauffeurs, als personen in beroep die vatbaar zijn, een risicoprofiel vormen en mogelijk internationale bescherming nodig hebben op basis van hun toegeschreven politieke overtuiging of op basis van andere verdragsgronden en het bericht van Human Rights Watch met betrekking tot het risico dat personen die 'onzichtbare grenzen' tussen buurten die worden gecontroleerd door rivaliserende bendes overschrijden, lopen om verdacht te worden met de rivaliserende bende samen te werken. De Raad wijst er op dat ook volgens de UNHCR Guidelines, de nood aan internationale bescherming voor de risicoprofielen die er in worden beschreven, afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoekers om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar Colombia. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, waartoe zij *in casu* in gebreke blijven.

In zoverre verzoekers stellen dat de door hen bij het verzoekschrift neergelegde documenten als een begin van bewijs moeten worden beschouwd van de problemen die zij hebben ondergaan aangezien de problemen waarmee verzoekers werden geconfronteerd niet rechtsgeldig ter discussie werden gesteld, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar hetgeen hierboven werd uiteengezet en waarbij werd vastgesteld dat verzoekers' beweerde problemen met gewapende groeperingen in Buenaventura niet geloofwaardig zijn en zij verder omwille van de gebeurtenissen in 2007 op grond waarvan eerste verzoeker ontheemd werd in geval van terugkeer geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken. Het gegeven dat deze documenten werden afgegeven door de officiële nationale autoriteiten, zoals verzoekers betogen in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan deze vaststellingen en kan de beoordeling van de Raad dan ook niet ombuigen.

Waar verzoekers tenslotte argumenteren dat verwerende partij tweede verzoekster niet heeft geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de inhoud van het audiobericht dat El loco hem liet horen en hierdoor artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, wijst de Raad er op dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoekster te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt (Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, B.S. 11 juli 2018, 55413, Verslag aan de Koning). Evenwel belet deze bepaling de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoekster niet geconfronteerd werd (Idem, Verslag aan de Koning). *In casu* wijst de Raad er op ook dat de vastgestelde tegenstrijdigheid in de bestreden beslissingen geen determinerend motief is om de verzoeken om internationale bescherming te weigeren en deze beslissingen verder omstandig motiveren waarom geen geloof wordt gehecht aan verzoekers' beweerde problemen met de Urabenos. Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met de inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Verzoekers hebben bovendien de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verschaffen over de aangehaalde inconsistenties, waarvan zij *in casu* ook gebruik hebben gemaakt.

Voor zover het verzoekschrift stelt dat tweede verzoekster zelf niet aanwezig was tijdens deze gebeurtenis en zij slechts kon voortgaan op wat eerste verzoeker haar vertelde hierover, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat eerste verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat zijn naam werd genoemd in het audiobericht (notities PO eerste verzoeker, p. 17), terwijl tweede verzoekster beweerde dat zijn naam niet specifiek werd vermeld (notities PO tweede verzoekster, p. 15). Verzoekers tonen verder niet aan dat de confrontatie van verzoekers met hun onderling tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot het audiofragment tot een ander resultaat zou geleid hebben. Voor zover de commissaris-generaal op dit punt onzorgvuldig heeft gehandeld is de vastgestelde onzorgvuldigheid niet van aard dat de overige motieven van de bestreden beslissingen niet langer draagkrachtig zouden zijn. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

5.6. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 niet vervuld zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund. Aangezien, zoals reeds aangehaald geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met gewapende groeperingen in Colombia en zij niet aannemelijk maken dat zij omwille van de gebeurtenissen in 2007 op grond waarvan eerste verzoeker ontheemd werd in geval van terugkeer een gegronde vrees geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken, is verzoekers' betoog met betrekking tot het verband tussen verzoekers' vrees voor vervolging en de criteria in de vluchtelingendefinitie en het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse overheid tegen vervolging tot niet-overheidsactoren niet dienstig.

5.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan aangenomen worden.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

6.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij hun voorgehouden vrees niet aannemelijk maken. Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 22 januari 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *“Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular”* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *“Ejército de liberación nacional”* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Republique de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden.

Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

In casu blijkt dat eerste verzoeker sinds zijn negende in Buenaventura, departement Valle del Cauca, woont en dat tweede verzoekster in Buenaventura geboren is. Verzoekers verbleven tot voor hun vertrek in Buenaventura, hetgeen niet wordt betwist.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in het departement Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt. De Raad stelt vast dat verzoekers geen informatie bijbrengen waaruit het tegendeel kan blijken en zich wat de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, zich gedragen naar de wijsheid van de Raad. De loutere verwijzing naar de gebruikte terminologie in de COI Focus van 13 november 2019 en 27 juli 2020 met betrekking tot de Veiligheidssituatie in Colombia, volstaat niet om het oordeel van de Raad om te buigen.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekers om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekers' persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Valle del Cauca voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar dit departement een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekers nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Valle del Cauca.

Tevens beschikt de Raad niet over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekers voeren in het eerste en tweede middel de schending aan van artikelen 1 tot 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet maar geven niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen en beginselen geschonden achten geschonden achten. De middelen zijn in die mate niet ontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekers de beweerde problemen met paramilitaire groeperingen in Colombia niet aannemelijk maken gelet op de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de

Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET